

UNIVERSITY OF MADRAS

PRE-UNIVERSITY EXAMINATIONS

1965

PART II - TAMIL

SELECTIONS IN POETRY

890

- 12C
Nbs

UNIVERSITY OF MADRAS

PRE-UNIVERSITY EXAMINATION

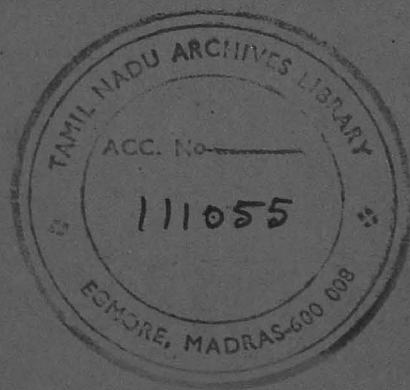
1965

PART II—TAMIL

SELECTIONS IN POETRY

PRINTED AT THE
BUSINESS WEEK PRESS
MADRAS-14

Price Re.1-00

பொருளடக்கம்

அண்	உள்ளுள்	பக்கம்
1.	புறநானூறு குறிப்புரை	1 63
2.	திருக்குறள் குறிப்புரை	6 67
3.	சிலப்பதிகாரம் குறிப்புரை	12 74
4.	பெரியபுராணம் குறிப்புரை	22 82
5.	கம்பராமாயணம் குறிப்புரை	32 86
6.	கலிங்கத்துப் பரணி குறிப்புரை	44 93
7.	வில்லிபாரதம் குறிப்புரை	49 94
8.	முத்தொள்ளாயிரம் குறிப்புரை	55 95
9.	சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சி குறிப்புரை	58 97
10.	மாரி வாயில் குறிப்புரை	61 98

1. புறநானூறு

சங்க இலக்கியங்கள் என்பன, 'பத்துப்பாட்டு' 'எட்டுத் தொகை' எனும் இரு பெரும் பிரிவுகளுள் அடங்கும். எட்டுத் தொகையுள் ஒன்று புறநானூறு. ஏனைய, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிப்பாடல் கலித்தொகை, அகநானூறு என்பனவாம்.

இவற்றைப் பாடியவர் யாவரும் தமிழ் அறிஞர்களே. ஆனால் ஓர் ஊரினரல்லர்; காலமிடையிட்டும், நாடிடையிட்டும் வாழ்ந்தவர்கள். இவர்கள் பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளில் பாடிவிட்டு மறைந்தவர்கள்.

இவர்கள் வாழ்ந்த காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டது என்று கூறலாம்.

இவர்கட்குப் பின்வந்தோர், இப் பாடல்களைப் பொருள் அடிப்படையிலும், அடிகளின் எண்ணிக்கை அடிப்படையிலும் தொகுத்தனர். புறநானூறு என்பது பொருள் அடிப்படையில் தொகுக்கப்பட்டதாகும்.

பழந்தமிழ்ப் பாடப்பொருள்கள் அகம் புறம் எனும் இரு பெரும் பிரிவினாள் அடங்கும். அகம் என்பது காதலின்பம் பற்றியது. புறம் என்பது, அறம் பொருள் பற்றியது. தமிழர் வாழ்வியல், அறம், பொருள், இன்பம் எனும் முப்பிரிவினாள் அடங்கும். ஆதலின், பழந்தமிழ் இலக்கியமும் இவை மூன்றும் பற்றி உண்டாக வேண்டுமென்று தமிழ் மக்கள் அமைத்துக்கொண்டமையால், வாழ்க்கையே இலக்கிய அடிப்படை என்று அவர் அறிந்திருந்தனர் என்று தெரியலாம். "இலக்கியம் வாழ்க்கைக் கண்ணாடி" எனும் இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர் சிலரது கொள்கை, சங்க இலக்கியங்கட்கு மிகவும் பொருந்துவதாகும்.

புறப்பொருள் பற்றிக் கூறும் பாடல்கள் நானூற்றைக் கொண்டது புறநானூறு. இப் புறநானூற்றால் பண்டைத் தமிழர்களின் வாழ்வியலையும் வரலாற்றையும் நன்கு அறியலாம்.

பழந் தமிழ்நாட்டு மன்னர்களும் மக்களும் புறப்பொருள் வாழ்வில் முதன்மையாகக் கொண்டவை வீரமும் கொடையுமாம் என்பதைப் புறநானூறு புகல்கின்றது.

இங்கே பாடத்திற்குரியனவாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஐந்து பாடல்களும், “ஒரு பாலைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம்” எனும் முறையில் சுற்றின்புற்று மகிழ்த்தக்கன; உள்ளத்தில் என்றும் நிலைத்திருக்க வேண்டியன.

திணை : பொதுவியல்

துறை : பொருண்மொழிக்காஞ்சி

உண்டா லம்மவியல் வுலக மிந்திரர்
 அமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனத்
 தமிழ ருண்டலு மிலரே முனிவிலர்
 துஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்சுவ தஞ்சிப்
 புகழெனி னுயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
 உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளல ரயர்விலர்
 அன்ன மாட்சி யனைய ராகித்
 தமக்கென முயலா நோன்றூட்
 பிறர்க்கென முயலுந ருண்மை யானே.

(182)

—கடலுண் மாய்ந்த இளம்பெருவழி பாட்டு

திணை : பொதுவியல்

துறை : பொருண்மொழிக்காஞ்சி

உற்றுழி புதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும்
 பிறறைநிலை முனியாது கற்ற னன்றே
 பிறப்போ ரன்ன வுடன்வயிற் றுள்ளும்
 சிறப்பின் பாலாற் றுயுமனந் திரியும்
 ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
 மூத்தோன் வருக வென்றா தவருள்
 அறிவுடை யோனா றரசுஞ் செல்லும்
 வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
 கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
 மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே.

(183)

—பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் பாட்டு

திணை : பாடாண்டிணை

துறை : செவியறிவுறாஉ

காய்நெல் லறுத்துக் கவளங் கொளினே
 மாநிறை வில்லதும் பன்னாட் காகும்
 நூறுசெறு வாயினுந் தமிழ்துப்புக் குணினே
 வாய்புகு வதனினுங் கால்பெரி து கெடுக்கும்
 அறிவுடை வேந்த னெறியறிந்து கொளினே
 கோடி யாத்து நாடுபெரி து நந்தும்
 மெல்லியன் கிழவ னாகி வைகலும்
 வரிசை யறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
 பரிவுதப வெடுக்கும் பிண்ட நச்சின்
 யாணை புக்க புலம்போலத்
 தானு முண்ணு னுலகமுங் கெடுமே. (184)

—பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியழைச் சென்ற
 பிசிராந்தையார் பாடியது

திணை : பொதுவியல்

துறை : பொருண்மொழிக் காஞ்சி

தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை யின்றி
 வெண்குடை நிழற்றிய வொருமை யோர்க்கும்
 நடுநாள் யாமத்தும் பகலுந் துஞ்சான்
 கடுமாப் பார்க்குங் கல்லா வொருவற்கும்
 உண்பது நாழி யுடுப்பவை யிரண்டே
 பிறவு மெல்லா மோரொக் கும்மே
 செல்வத்துப் பயனே யீதல்
 துய்ப்பே மெனினே தப்புந பலவே. (189)

—மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் பாடியது

திணை : வாகை

துறை : மூதின் மூல்லை

ஈன்று புறந்தருதல் என் தலைக் கடனே
 சான்றோ னாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே
 வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
 நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
 ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்
 களிநெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே. (312)

—பொன்முடியார் பாடியது

2. திருக்குறள்

திருக்குறள் தமிழர் திருமறை; உலகப் பொதுமறை; 'அறம், பொருள், இன்பம்' எனும் முப்பிரிவுகளை உடைய தாய் 1330 குறட்பாக்களால் அமைந்துள்ளது. குறள் பாக்களால் இயற்றப்பட்ட நூலைக் குறள் என்பது ஆகு பெயர்.

திருக்குறள் ஒன்றனைக் கற்றாலே செந்தமிழ் நன்கு கற்றவ ராவோம் என்று கருதிக் கற்றல் நன்று.

“ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது அருங்குறளும்
பாயிரத்தி னோடு பகர்ந்ததன்பின்—பொயொருத்தர்
வாய்க்கேட்க நூலுளவோ? மன்னு தமிழ்ப்புலவ
ராய்க்கேட்க வீற்றிருக்க லாம்”

என்பர் நத்தத்தனார்.

எவ்வித வேறுபாட்டுணர்வுமின்றி தூய அன்பின ராய் வாழ்வதற்கு வழிகாட்டுவது திருக்குறள். இதனை 'வாழ்க்கை விளக்க நூல்' என்று அழைப்பது மிகவும் பொருந்தும். திருக்குறளில் கூறப்படும் கருத்துக்கள் புத்தர், இயேசு, மகம்மதுநபி முதலிய உலகப் பெரியார்கள் கூறும் கருத்துக்களோடு ஒத்த தன்மையுடையன. ஆயினும், திருக்குறள் சமயவேறுபாடுகட்கு அப்பாற்பட்டது; “சமயக் கணக்கர் மதிவழி கூறுது, உலகியல் கூறிப் பொருளிது” என்று காட்டிய பெருமைக்குரியது. பல மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு யாவராலும் பாராட்டப்படுவதனால், இந்நூல் தோன்றிய தமிழ்நாடும் புகழ் பெற்றுள்ளது. “வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு” என்று பாரதியார் கூறியமை பொருள் பொதிந்ததாகும்.

திருவள்ளுவர் : திருக்குறளை இயற்றிய தெய்வப்புலவராம் திருவள்ளுவர் பற்றிய உண்மை வரலாறு தெரிந்திலது. அவர் பிறப்பு, வளர்ப்பு, தொழில் முதலியன பற்றிக் கூறப் படுவனவெல்லாம் உண்மைக்குப் பொருந்தாதன என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். புகழ் மிகுந்த பெரியோர்தம் வாழ்க்கைவரலாறுகள் காலப்போக்கில் புணைந்துரைக்கும் கதைகளாக மாறிவிடுதல் எங்கும் உண்டு.

ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் திருவள்ளுவரைத் தம் தம் சமயத்தைச் சேர்ந்தவரென்று காட்ட முற்படுவதால், அவருடைய பொதுமைக் கொள்கையும் உயர்வும் நன்கு புலப்படுகின்றன.

திருவள்ளுவர் காலம் யாது என்பதில் கருத்து வேறுபாடுகள் உள. அவர் கி. மு. 31-ல் தோன்றியவராக மறைமலையடிகள் ஆராய்ந்து நிறுவி யுள்ளனர். அதற்கேற்பவே, திருவள்ளுவர் பெயரால் ஆண்டு முறை ஒன்றும் வழக்கில் இருந்துவருகின்றது.

1. அறன் வலியுறுத்தல்

- சிறப்பீனுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினூஉங்
காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு. 1
- அறத்தினூஉங் காக்கமு மில்லை யதனை
மறத்தலி னூங்கில்லை கேடு. 2
- ஒல்லும் வகையா னறவினை யோவாதே
செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல். 3
- மனத்துக்கண் மாசில னாத லனைத்தற
னாகுல நீர பிற. 4
- அழுக்கா றவாவெகுளி யின்னாச்சொன் னன்கு
மிழுக்கா வியன்ற தறம். 5
- அன்றறிவா மென்னு தறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்காற் பொன்னுத் துனை. 6
- அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோ டூர்ந்தா னிடை. 7
- வீழ்நாள் படாஅமை நன்றூற்றி னஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்குங் கல். 8
- அறத்தான் வருவதே யின்பமற் றெல்லாம்
புறத்த புகழு மில. 9
- செயற்பால தோரு மறனே யொருவற்
குயற்பால தோரும் பழி. 10

2. நடுவு நிலைமை

- தகுதி யெனவொன்று நன்றே பகுதியாற்
பாற்பட் டொழுகப் பெறின். 1
- செப்ப முடையவ னூக்கஞ் சிதைவின்றி
யெச்சத்திற் கேமாப் புடைத்து. 2
- நன்றே தரினு நடுவிகந்தா மாக்கத்தை
யன்றே யொழிய விடல். 3
- தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவ
ரெச்சத்தாற் காணப் படும். 4
- கேடும் பெருக்கமு மில்லல்ல நெஞ்சத்துக்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி. 5
- கெடுவல்யா னென்ப தறிகதன் னெஞ்ச
நடுவொரிஇ யல்ல செயின். 6
- கெடுவாக வையா துலக நடுவாக
நன்றிக்கட் டங்கியான் றுழ்வு. 7
- சமன்செய்து சீர் தூக்குங் கோல்போ
லமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி. 8
- சொற்கோட்ட மில்லது செப்ப மொருதலையா
வுட்கோட்ட மின்மை பெறின். 9
- வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவுந் தம்போற் செயின். 10

3. அடக்கமுடைமை

- அடக்க மமரரு ஞய்க்கு மடங்காமை
யாரிரு ஞய்த்து விடும். 1
- காக்க பொருளா வடக்கத்தை யாக்க
மதனினூஉங் கில்லை யுயிர்க்கு. 2
- செறிவறிந்து சீர்மை பயக்கு மறிவறிந்
தாற்றி னடங்கப் பெறின். 3
- நிலையிற் றிரியா தடங்கியான் றேற்ற
மலையினு மாணப் பெரிது. 4
- எல்லார்க்கு நன்றும் பணித லவருள்ளுஞ்
செல்வர்க்கே செல்வந் தகைத்து. 5
- ஒருமையு ளாமைபோ லைந்தடக்க லாற்றி
னெழுமையு மேமாப்புடைத்து. 6
- யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு. 7
- ஒன்றுனுந் தீச்சொற் பொருட்பய னுண்டாயி
னன்றுகா தாகி விடும். 8
- தீயினுற் சுட்டபு னுள்ளாறு மாளுதே
நாவினுற் சுட்ட வடு. 9
- கதங்காத்துக் கற்றடங்க லாற்றுவான் செவ்வி
யறம்பார்க்கு மாற்றி னுழைந்து. 10

4. ஒப்புரவறிதல்

- கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்னாற்றுங் கொல்லோ வுலகு. 1
- தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாந் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு. 2
- புத்தே ஞலகத்து மீண்டும் பெறலரிதே
யொப்புரவி னல்ல பிற. 3
- ஒத்த தறிவா னுயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும். 4
- ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே யுலகவாம்
பேரறி வாளன் றிரு. 5
- பயன்மர முன்னூர்ப் பழுத்தற்றூற் செல்வ
நயனுடை யான்கட் படின். 6
- மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றூற் செல்வம்
பெருந்தகை யான்கட் படின் 7
- இடனில் பருவத்து மொப்புரவிற் கொல்கார்
கடனறி காட்சி யவர். 8
- நயனுடையா னல் கூர்ந்தா னுதல் செயுநீர்
செய்யா தமைகலா வாறு. 9
- ஒப்புரவி னுல்வருங் கேடெனி னஃதொருவன்
விற்றுக்கோட் டக்க துடைத்து. 10

3. சிலப்பதிகாரம்

தமிழில் எழுந்த முதற் பெருங்காப்பியம் சிலப்பதிகாரமே. இதனை ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்றாக வைத்து எண்ணுவர். இது இயற்றப்பட்ட காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகலாம் எனப் பெரும்பான்மையான அறிஞர் கருதுகின்றனர்.

‘சிலம்பினது அதிகரித்தலை உடைமையால் இது சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று’ என்பர். ‘சிலம்பினது அதிகரித்தல்’ எனின், சிலம்பினைச் சிறப்பாகக் கொண்டு காப்பியக் கதை அமைதல் எனப் பொருள்படும். “சூழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாக நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்” எனும் பதிக வரிகளைக் காண்க.

தமிழகம், சிலப்பதிகாரம் என்னும் அரும்பெயற் காப்பியத்தைப் பெற்றமை குறித்துக் கவிஞர் சுப்பிரமணிய பாரதியார், “நெஞ்சை யள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்றோர் மணியாரம் படைத்த தமிழ்நாடு” என்றும், “சிலப்பதிகாரச் செய்யுளைக் கருதியும்.....தமிழ்ச் சாதியை அமரத்தன்மை வாய்ந்தது என்றுறுதி கொண்டிருந்தேன்” என்றும் பாராட்டியுள்ளார். சிலப்பதிகாரம், கற்போர் நெஞ்சைக் கவ்விக் கெள்வதற்குப் பல காரணங்கள் உள. அவற்றுள், இக் காப்பியத்தில் இனிய இசைப்பாடல்கள் விரவிச் செவிக்கும் உள்ளத்திற்கும் இன்பம் பயப்பது ஒன்று. பிறபாடல்கள் போல மன்னரைத் தலைவராகக் கொள்ளாமல், மக்களில் ஒருவரை - அவருள்ளும் பெண்ணினல் லார் ஒருவரைத் தலைவராகக்கொண்டு, “பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பெனும் திண்மை யுண்டாகப் பெறின?” என்னும் பொய்யாமொழிக்குச் சிறந்த இலக்கியமாய் அமைந்து, கற்புக்கடம் பூண்ட கண்ணகியைத் துறவிற் சிறந்த கவுந்தியடிகளும் மறத்திற் சிறந்த மாமன்னன் செங்குட்டுவனும் வியந்தேத்தலைக் காட்டுவது மற்றொன்று.

சங்கப் புலவர்களிற் பலர், தமிழ்நாட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியையும், அதன் மன்னரையும் மட்டுமே போற்றிப் பாடினராக, இளங்கோவடிகள் தமிழ்நாடு முழுவதையும்-முடிமன்னர் மூவரையும் ஒருங்கே போற்றி, ஒற்றுமையுணர்ச்சியை வளர்க்க முயன்றார். காண்டங்கட்குத் தமிழ்நாட்டு முப்பெருந் தலைநகர்களின் பெயர்களை அமைப்பதும், சோழநாட்டுக் குடிமகளாகப் பிறந்த கண்ணகியை, வஞ்சிக்காண்டத்து வாழ்த்துக் காதையில், “பாண்டியன் தன் மகள்” என்றும், “வானவன் எங்கோ மகள்” என்றும் கூறி முடிமன்னர் மூவர்க்கும் ஒரு மகள் ஆக்கி, அதனோடு அமையாது, அவட்கு இமயத்திற் கல்தேர்ந்த காரணத்தால் “மலையரையன் பெற்ற மடப்பாவை” என்றும் ஏத்தி அவ்வளவில் நில்லாது, “ஒரு மாமணியாய் உலகிற்கு ஓங்கிய திருமாமணி” எனத் தெய்வமேறப் பெற்ற சாலினி வாயால் வாழ்த்த வைப்பதும் நோக்க, இளங்கோவடிகள் தமிழ்நாட்டு ஒற்றுமையும் வெளிநாட் டுறவும் பற்றிய அரசியலறிவு சான்ற பெரும் புலவர் என்பது அறியப்படும்.

இசை நாடகக் கலைகளைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் சிலப்பதிகாரத்தில் காணாமளவிற்குப் பிற தமிழிலக்கியங்களிற் காணப் பெறவில்லை. தமிழ் மன்னரின் ஆட்சிச் சிறப்பு, மக்கள் கடைப்பிடித்த சமயங்கள், வாணிகம், வாழ்க்கை முறை, நானில வளம், ஆறுகள், மலைகள், நகரங்கள்—இவையனைத்தையும் தெள்ளிதின் உணர்த்தும் வரலாற்றுக் காப்பியமாக இது விளங்குகிறது. சோனாட்டுத் தலைநகராகிய காவிரிப்பூம்பட்டினம், இக்காப்பியத்தின் புகார் காண்டத்தில் வருணிக்கப்படுகிறது. மதுரை மாநகர் மதுரைக் காண்டத்தில் ‘ஊர் காண் காதை’ யில் வருணிக்கப்படுகிறது.

புறஞ்சேரியிறுத்த காதை

புகார் நகரிலிருந்து புறப்பட்ட கோவலன் கண்ணகியுடனும் கவுந்தியடிகளுடனும் வழியெல்லாம் நடந்து மதுரையை நெருங்கினான். அதற்கு முன்பு காட்டு வழியில் வேட்டுவர் வழிபாடாற்றும் ‘ஐயை’ கோயிலில் நடைபெற்ற

சிறப்புக்களைக் காட்டிய இளங்கோவடிகள், பிறகு அவர்கள் மதுரையின் புறத்திலே உள்ள சமணப். பள்ளியை ஒட்டித் தங்கியதைக் கூறுகின்றார். வழியில் மாதவியால் அனுப்பப்பெற்ற கௌசிகன் என்ற பிராமணனைக் கோவலன் கண்டதும் அவன்வாயிலாகப் பெற்றோருக்குச் செய்தி அனுப்பியதும் இதில் முன்காட்டி, பின்னர் மூவரும் எதிர் வருவார் வழிகாட்ட மதுரையின் எல்லையில் வந்து வையை ஆற்றைப் புணையால் கடந்து, மதுரையின் புறத்துள்ள சேரியில் புகுந்த பகுதியைப் பின்வைத்து இப் பகுதியை முடிக்கின்றார் ஆசிரியர்.

புறஞ்சேரியிறுத்த காதை

தென்னவன் நாட்டுச் சிறப்பு

பெண்ணணி கோலம் பெயர்ந்தபிற் பாடு
புண்ணிய முதல்வி திருந்தடி பொருந்திக்
கடுங்கதிர் வேனிலிக் காரிகை பொருஅள்
படிந்தில சீறடி பரல்வெங் கானத்துக்
கோள்வல் உளியமுங் கொடும்புற் றகழா

5

வாள்வரி வேங்கையும் மான்கணம் மறலா
அரவுஞ் சூரும் இரைதேர் முதலையும்
உருமுஞ் சார்ந்தவர்க் குறுகண் செய்யா
செங்கோற் றென்னவர் காக்கு நாடென
எங்கணும் போகிய இசையோ பெரிதே

10

பகலி லன்றி இரவில் சென்றனர்

பகலொளி தன்னினும் பல்லுயி ரோம்பும்
நிலவொளி விளக்கின் நீளிடை மருங்கின்
இரவிடைக் கழிதற் கேத மில்லெனக்
குரவரும் நேர்ந்த கொள்கையி னமர்ந்து
கொடுங்கோல் வேந்தன் குடிகள் போலப்

15

படுங்கதி ரமையம் பார்த்திருந் தோர்க்குப்
பன்மீன் தாணையொடு பாற்கதிர் பரப்பித்
தென்னவன் குலமுதற் செல்வன் தோன்றித்
தாரகைக் கோவையுஞ் சந்தின் குழம்பும்
சீரிள வனநகில் சேரா தொழியவும்

20

தாதுசேர் கமுநீர்த் தண்பூம் பிணையல்
போதுசேர் பூங்குழற் பொருந்தா தொழியவும்
பைந்தளிர் ஆரமொடு பல்பூங் குறுமுறி
செந்தளிர் மேனி சேரா தொழியவும்
மலயத் தோங்கி மதுரையின் வளர்ந்து

25

புலவர் நாவிற் பொருந்திய தென் றலொடு
பானிலா வெண்கதிர் பாவைமேற் சொரிய
வேனில் திங்களும் வேண்டுதி யென்றே
பார்மகள் அயாவுயிர்த் தடங்கிய பின்னர்
ஆரிடை யுழந்த மாதரை நோக்கிக்

30

இணைந்து சென்றனர்

கொடுவரி மறுகும் குடிஞை கூப்பிடும்
இடிதரும் உளியமும் இணையா தேகெனத்
தொடிவளைச் செங்கை தோளிற் காட்டி
மறவுரை நீத்த மாசறு கேள்வி
அறவுரை கேட்டாங் காரிடை கழிந்து

35

வேனல்வீற் றிருந்த வேய்கரி கானத்துக்
கான வாரணங் கதிர்வர வியம்ப
வரிநவில் கொள்கை மறைநூல் வழக்கத்துப்
புரிநூன் மார்பர் உறைபதிச் சேர்ந்து
மாதவத் தாட்டியொடு காதலி தன்னைபோர்
தீதுதீர் சிறப்பின் சிறையகத் திருத்தி

40

கௌசிகன் எதிர்ப்பாடு

இடுமுள் வேலி நீங்கிய யாங்கோர்
நெடுநெறி மருங்கின் நீர்தலைப் படுவோன்
காதலி தன்னொடு கானகம் போந்ததற்
கூதுலைக் குருகின் உயிர்த்தனன் கலங்கி
உட்புலம் புறுதலின் உருவந் திரியக்
கட்புல மயக்கத்துக் கௌசிகன் தெரியான்
கோவலன் பிரியக் கொடுத்தய ரெய்திய
மாமலர் நெடுங்கண் மாதவி போன்றிவ்
வருந்திறல் வேனிற் கலர்களைந் துடனே

45

வருந்தினை போலுநீ மாதவி யென்றோர்
பாசிலைக் குருகின் பந்தரிற் பொருந்திக்
கோசிக மாணி கூறக் கேட்டே
யாதுநீ கூறிய உரையீ தீங்கெனத்
தீதிலன் கண்டேன் எனச்சென் றெய்திக்
கோசிக மாணி கொள்கையின் உரைப்போன்

55

புகார் நிலை

இருநிதிக் கிழவனும் பெருமனைக் கிழத்தியும்
 அருமணி இழந்த நாகம் போன்றதும்
 இன்னுயி ரிழந்த யாக்கை யென்னத்
 துன்னிய சுற்றந் துயர்க்கடல் வீழ்ந்ததும்

60

ஏவ லாளர் யாங்கணுஞ் சென்று
 கோவலன் தேடிக் கொணர்கெனப் பெயர்ந்ததும்
 பெருமகன் ஏவ லல்ல தியாகங்கணும்
 அரசே தஞ்சமென் றருங்கான் அடைந்த
 அருந்திறல் பிரிந்த அயோத்தி போலப்
 பெரும்பெயர் மூதூர் பெரும்பே துற்றதும்

மாதவி நிலை

வசந்த மாலைவாய் மாதவி கேட்டுப்
 பசந்த மேனியள், படர்நோ யுற்று
 நெடுநிலை மாடத் திடைநிலத் தாங்கோர்
 படையமை சேக்கைப் பள்ளியுள் வீழ்ந்ததும்

70

வீழ்துய ருற்றோள் விழுமங் கேட்டுத்
 தாழ்துய ரெய்தித் தான்சென் றிருந்ததும்
 இருந்துயர் உற்றோள் இணையடிதொழுதேன்
 வருந்துயர் நீக்கென மலர்க்கையின் எழுதிக்
 கண்மணி யணையாற்குக் காட்டுக வென்றே

75

மண்ணுடை முடங்கல் மாதவி யீத்ததும்
 ஈத்த வோலைகொண் டிடைநெறித் திரிந்து
 தீத்திறம் புரிந்தோன் சென்ற தேயமும்
 வழிமருங் கிருந்து மாசற வுரைத்தாங்கு
 அழிவுடை யுள்ளத் தாரஞ ராட்டி
 போதவிழ் புரிசுழற் பூங்கொடி நங்கை
 மாதவி யோலை மலர்க்கையின் நீட்ட

80

மாதவியின் கடிதம்

உடனுறை காலத் துரைத்தெய் வாசம்
 குறுநெறிக் கூந்தல் மண்பொறி உணர்த்திக்
 காட்டிய தாதலிற் கைவிட லீயான்

85

ஏட்டகம் விரித்தாங் கெய்திய துணர்வோன்
அடிகள் முன்னர் யானடி வீழ்ந்தேன்
வடியாக் கிளவி மனக்கொளல் வேண்டும்
குரவர்பணி யன்றியுங் குலப்பிறப் பாட்டியோ
டிரவிடைக் கழிதற் கென்பிழைப் பறியாது

90

கையறு நெஞ்சங் கடியல் வேண்டும்
பொய்தீர் காட்சிப் புரையோய் போற்றி
என்றவள் எழுதிய இசைமொழி யுணர்ந்து
தன்தீ திலனெனத் தளர்ச்சி நீங்கி
என்தீ தென்றே எய்திய துணர்ந்தாங்

95

பெற்றோர்க்கு முடங்கல்

கெற்பயந் தோற்கிம் மண்ணுடை முடங்கல்
பொற்புடைத் தாகப் பொருளுரை பொருந்தியது
மாசில் குரவர் மலரடி தொழுதேன்
கோசிக மாணி காட்டெனக் கொடுத்து
நடுக்கங் களைந்தவர் நல்லகம் பொருந்திய

100

இடுக்கண் களைதற் கீண்டெனப் போக்கி
மாசில் கற்பின் மனைவியொ டிருந்த
ஆசில் கொள்கை அறவிபால் அணைந்தாங்கு

பாணரொடு பாடல்

ஆடியல் கொள்கை அந்தரி கோலம்
பாடும் பாணரிற் பாங்குறச் சேர்ந்து

105

செந்திறம் புரிந்த செங்கோட் டியாழில்
தந்திரி கரத்தொடு திவவுறுத் தியாஅத்து
ஒற்றுறுப் புடைமையிற் பற்றுவழிச் சேர்த்தி
உழைமுதற் கைக்கிளை யிறுவாய்க் கட்டி
வரன்முறை வந்த மூவகைத் தானத்துப்

110

பாய்கலைப் பாவை பாடற் பாணி
ஆசான் திறத்தின் அமைவரக் கேட்டுப்
பாடற் பாணி அனைஇ அவரொடு
கூடற் காவதங் கூறுமின் நீரெனக்

மதுரைத் தென்றல்

காழகிற் சாந்தங் கமழ்பூங் குங்குமம் 115

நாவிக் குழம்பு நலங்கொள் தேய்வை
 மான்மதச் சாந்தம் மணங்கமழ் தெய்வத்
 தேமென் கொழுஞ்சே ருடி யாங்குத்
 தாதுசேர் கழுநீர் சண்பகக் கோதையொடு
 மாதவி மல்லிகை மனைவளர் முல்லைப் 120

போதுவிரி தொடையற் பூவணை பொருந்தி
 அட்டிற் புகையும் அகலங் காடி
 முட்டாக் கூவியர் மோதகப் புகையும்
 மைந்தரும் மகளிரும் மாடத் தெடுத்த
 அந்தீம் புகையும் ஆகுதிப் புகையும் 125

பல்வேறு பூம்புகை அனைஇ வெல்பேர்
 விளங்குபூண் மார்பிற் பாண்டியன் கோயிலின்
 அளந்துணர் வறியா ஆருயிர் பிணிக்குங்
 கலவைக் கூட்டம் காண்வரத் தோன்றிப்
 புலவர் செந்நாப் பொருந்திய நிவப்பின் 130

பொதியிற் நென்றல் போலா தீங்கு
 மதுரைத் தென்றல் வந்தது காணீர்

மதுரை முதூர்

நனிசேய்த் தன்றவன் திருமலி முதூர்
 தனிநீர் கழியினுந் தகைக்குந ரில்லென
 முன்னாள் முறைமையின் இருந்தவ முதல்வியொடு 135
 பின்னையு மல்லிடைப் பெயர்ந்தனர் பெயர்ந்தாங்கு

பலவகை ஓடைகள்

அருந்தெறற் கடவுள் அகன்பெருங் கோயிலும்
 பெரும்பெயர் மன்னவன் பேரிசைக் கோயிலும்
 பால்கெழு சிறப்பிற் பல்லியஞ் சிறந்த
 காலை முரசுக் கண்குரல் ஓதையும் 140

நான்மறை அந்தணர் நவின்ற வோதையும்
 மாதவ ரோதி மலிந்த வோதையும்
 மீளா வென்றி வேந்தன் சிறப்பொடு
 வாளோர் எடுத்த நாளணி முழுவமும்

145

போரிற் கொண்ட பொருகரி முழக்கமும்
 வாரிக் கொண்ட வயக்கரி முழக்கமும்
 பண்ணிலைப் புரவி ஆலும் ஓதையும்
 கிணைநிலைப் பொருநர் வைகறைப் பாணியும்
 கார்க்கட லொலியிற் கலிகெழு கூடல்
 ஆர்ப்பொலி எதிர்கொள ஆரஞர் நீங்கிக்

150

வையை வருணனை

குரவமும் வகுளமும் கோங்கமும் வேங்கையும்
 மரவமும் நாகமும் திலகமும் மருதமும்
 சேடலும் செருந்தியும் செண்பக வோங்கலும்
 பாடலந் தன்னொடு பன்மலர் விரிந்து
 குருகும் தளவமும் கொழுங்கொடி முசண்டையும்

155

விரிமலர் அதிரலும் வெண்கூ தாளமும்
 குடசமும் வெதிரமும் கொழுங்கொடிப் பகன்றையும்
 பிடவமும் மயிலையும் பிணங்கரில் மணந்த
 கொடுங்கரை மேகலைக் கோவை யாங்கணும்
 மிடைந்துதழ் போகிய அகன்றேந் தல்குல்

160

வாலுகங் குவைஇய மலர்ப்பூந் துருத்திப்
 பால்புடைக் கொண்டு பன்மல ரோங்கி
 எதிரெதிர் விளங்கிய கதிரிள வனமுலை
 கரைநின் றுதிர்த்த கவிரிதழ்ச் செவ்வாய்
 அருவி முல்லை அணிநகை யாட்டி

165

விலங்குநிமிர்ந் தொழுகிய கருங்கயல் நெடுங்கண்
 விரைமலர் நீங்கா அவிரற்றர் கூந்தல்
 உலகுபுரந் தூட்டும் உயர்பே ரொழுக்கத்துப்
 புலவர் நாவிற் பொருந்திய பூங்கொடி
 வையை யென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி

170

வையையின் கண்ணீர்

தையற் குறுவது தானறிந் தனள்போல்
 புண்ணிய நறுமல ராடை போர்த்துக்
 கண்ணிறை நெடுநீர் கரந்தனள் அடக்கிப்
 புனல்யா றன்றிது பூம்புனல் யாறென
 அநைடை மாதரும் ஐயனுந் தொழுது

175

ஆற்றினைக் கடந்தனர்

பரிமுக அம்பியும் கரிமுக அம்பியும்
 அரிமுக அம்பியும் அருந்துறை யியக்கும்
 பெருந்துறை மருங்கிற் பெயரா தாங்கண்
 மாதவத் தாட்டியொடு மரப்புணை போகித்
 தேமலர் நறும்பொழில் தென்கரை யெய்தி

180

இயற்கையும் செயற்கையும்

வானவர் உறையும் மதுரை வலங்கொளத்
 தான்நனி பெரிதுந் தகவுடைத் தென்றாங்கு
 அருமினை யுடுத்த அகழி சூழ்போகிக்
 கருநெடுங் குவளையும் ஆம்பலும் கமலமும்
 தையலும் கணவனும் தனித்துறு துயரம்

185

ஐய மின்றி அறிந்தன போலப்
 பண்ணீர் வண்டு பரிந்தினைந் தேக்கிக்
 கண்ணீர் கொண்டு காலுற நடுங்கப்
 போருழந் தெடுத்த ஆரெயில் நெடுங்கொடி
 வாரலென் பனபோல் மறித்துக்கை காட்டப்

190

புள்ளணி கழனியும் பொழிலும் பொருந்தி
 வெள்ளநீர்ப் பண்ணையும் விரிநீர் ஏரியும்
 காய்க்குலைத் தெங்கும் வாழையும் கமுகும்
 வேய்த்திரள் பந்தரும் விளங்கிய இருக்கை
 அறம்புரி மாந்த ரன்றிச் சேராப்
 புறஞ்சிறை முதூர் புக்கனர் புரிந்தென்,

195

4. பெரிய புராணம்

பெரிய புராணம் என்னும் இவ் விழுமிய நூல் சிவநெறி கெழுமிய அடியார்களின் திறத்தையும் அவர்க்குத் தொண்டு செய்து உயர்நிலை பெற்ற தொண்டர்களது சிறப்பையும் தெள்ளிதின் உரைப்பது.

பெருமை உடைய புராணம் அல்லது பெரியவரைப் பற்றிய புராணம் என நூற் பெயர் விரியும்.

தவ ஒழுக்கம் மேற்கொண்டு நோற்று உடம்பினை ஒடுக்கி உள்ளொளி பெருக்க வல்ல உரனுடையாளர்க்கு எல்லாம் வல்ல இறைவன் எளியவனாவது போல, அடிமைநிலை யுற்றுப் புலாலுண்டு சேரிப்புறத்து ஒடுங்கி வாழும் எளியோர்க்கும், வேட்டையாடிக் காடு திரிந்து மா கொன்று எச்சில் இறைச்சி யூட்டிய வலியோர்க்கும் எளியனாவான். யார்க்கும் வேண்டுவது உள்ளத்து அன்பு ஒன்றேயாகும். இக்கருத்தை உயிராகக் கொண்டே, சேக்கிழார், தம் நூலை பாத்துள்ளார். இறைவனை யடைய அறிவு நெறியினும் அன்பு நெறியே எளிப்தென்றும், அவ்வன்பு, கல்லாத மக்களிடத்திலும் காணப்பெறும் என்றும் சேக்கிழார் நிறுவுகிறார்.

சாதி, இனம், தொழில் இவற்றைக் கடந்தே இறைவன் உள்ளான் என்பதைக் காட்டி, எல்லாரும் இனிது வணங்கத் தமிழகக் கோயில்கள் பயன்பட விழைந்த முதற் பெரியார் சேக்கிழாரே யாவர். எல்லா அடியார்களையும் ஒப்பப் பெருமை செய்து இவர் பாடியுள்ளமை நல்லார்

உள்ளத்தில் இனிமை சேர்க்கின்றது. தெய்வ நலம் கனிந்தொழுகும் தீந்தமிழ்ப் பனுவலாகிய இந் நூல் அக்காலத் தமிழகப் பண்பாட்டு வரலாற்றின் கருவூலமாகும்.

சேக்கிழார் சோழப் பெருமன்னனின் அமைச்சராக விளங்கியவர்; இன்று இலக்கிய உலகில் பெருமன்னராகத் திகழ்பவர். 'தொண்டர் சீர் பரவுவார்' என்னும் இயற்பெயரும் பெற்றவர். சேக்கிழார் என்பது இவரது குடிப்பெயர். இவர் காலம் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு என்பர்.

ஏனாதி நாத நாயனார்

இந் நாயனார் வரலாறு திருநீற்றின் பெருமையை விளக்கும் பகுதியாகும். அடியவர் நெற்றியில் இட்ட நீறு சிறந்தது என்ற கொள்கையை வலியுறுத்துவது. தன் பகைவன் நெற்றியில் திருநீறு கண்ட காரணத்தாலேயே, ஏனாதிநாதர் அவனைக் கொல்லாது, தானும் அவன் வாளுக்கு இரையான வரலாறு இது.

எயினனூரில் பிறந்த ஏனாதிநாதர் அரசருக்கு வாள் வித்தை பயிற்றும் குலத்தவர். அவரிடம் பலரும் அவ் வித்தையைக் கற்றனர். அவருடைய தாயத்தாருள் ஒருவன் அதிதூரன். அவனும் வாள் வித்தையில் வல்லவன். எனினும் ஏனாதிநாதரால் அவன் வருவாய் குறைந்தது; அவனிடம் கற்பார் குறைந்தனர். எனவே அவன் இவரை வலியப் போருக் கழைத்தான். இரு பக்கத்தாரும் போரிட, அவன் குலைந்து தோற்றான்.

மறுநாள் வஞ்சகத்தால் வெல்ல நினைத்த அதிதூரன் தனியாக இருவர் மட்டும் முன்னின்று போர் செய்ய நினைத்தான்; இவரும் விரும்பினர். என்றும் நெற்றியில் நீறு இட்டு

அறியாத அவன், அன்று நிரம்பத் திருநீறு அணிந்து அவருக்குப் புலப்படாது கேடயத்தால் மறைத்துக்கொண்டு போரிடச் சென்றான். சண்டையிட்டு, இறுதியில் ஏனாதிநாதர் அவனைக் கொல்ல வருகையில், கேடயத்தை அப்புறப் படுத்தான். நெற்றியில் நீறு கண்ட ஏனாதிநாதர் அவன் குறிப்பின் வழிநிற்க நினைந்து, நிராயுதனைக் கொண்டுள்ள பழியும் அவனுக்கு நேராவண்ணம் போர் புரிவது போல் நின்றார். 'நல்லவர் முடிந்தார்' என்று கூறக் கூசிய சேக்கிழார் 'அவன் கருத்தை முடித்துக் கொண்டான்' என்று கூறுகிறார். பின் திருநீற்றின் பெருமை உலகுக்கு உணர்த்திய ஏனாதிநாதர் இறையடி யுற்றார். வரலாறு இவ்வளவே. இந்தக் கதையின் அடிப்படையிலே சேக்கிழார் சமய உண்மைகளை உணர்த்துவதோடு, இயற்கை நலம் செறிந்த நல்ல கருத்துக்களையும் பெய்து பாடியுள்ளமை படித்து அறியத்தக்கதாகும்.

ஏனாதிநாத நாயனார் புராணம்

ஊரும் உயர்வும்

புண்டரிகம் பொன்வரைமே லேற்றிப் புவியளிக்குந்
தண்டரள வெண்கவிகைத் தார்வளர் சோனாட்டில்
வண்டறையும் பூஞ்சோலை வயன்மருதத் தண்பனை
தெண்டிசையு மேறியசீ ரெயின்மூதா ரெயினனூர். 1

வேழக் கரும்பினொடு மென்கரும்பு தன்வயலிற்
ருழக் கதிர்ச்சாலி தானோங்குந் தன்மையதாய்
வாழக் குடிதழைத்து மன்னியவப் பொற்பதியி
லீழக் குலச்சான்றோ ரேனாதி நாதனார். 2

தொன்மைத் திருநீற்றுத் தொண்டின் வழிபாட்டி
னன்மைக் கணின்ற நலமென்றுங் குன்றாதார்
மன்னர்க்கு வென்றி வடிவாட் படைபயிற்றுந்
தன்மைத் தொழில்விஞ்சை யிற்றலைமை சார்ந்
துள்ளார். 3

வாளின் படைபயிற்றி வந்த வளமெல்லா
நாளும் பெருவிருப்பா னண்ணுங் கடப்பாட்டிற்
ருளந் தடமுடியுங் காணாதார் தம்மையுந்தொண்
டாளும் பெருமா னடித்தொண்டர்க் காக்குவார். 4

நள்ளார்க ளும்போற்று நன்மைத் துறையின்க
ணெள்ளாத செய்கை யியல்பி னொழுகாட்
டள்ளாத தங்க டொழிலுரிமைத் தாயத்தி
னுள்ளா னதிசூர னென்பா னுளனானான். 5

அதிசூரன் மாறுபாடு

மற்றவனுங் கொற்ற வடிவாட் படைத்தொழில்கள்
கற்றவர்க டன்னிற் கடந்துள்ளா ரில்லையெனும்
பெற்றிமையான் மாநிலத்து மிக்க பெருமிதம்வந்
துற்றுலகிற் றன்னையே சால மதித் துள்ளான். 6

தானுள் விருத்திகெடத் தங்கள்குலத் தாயத்தி
 னானை செய்தொழிலா மாசிரியத் தன்மைவள
 மேனானுந் தான்குறைந்து மற்றவர்க்கே மேம்படலா
 லேனாதி நாதர் திறத் தேலா விகல்புரிந்தான். 7

கதிரோ நெழமழுங்கிக் கால்சாயுங் காலை
 மதிபோ லழிந்துபொரு மற்றவனுஞ் சுற்ற
 பதியோ ருடன்கூடப் பண்ணியவர் மேற்சென்
 றெதிர்போர் விளைப்பதற்கே யெண்ணித் துணிந்
 தெழுந்தான். 8

தோள்கொண்ட வல்லாண்மைச் சுற்றத்தொ
 டுந் துணையாங்
 கோள்கொண்ட போர்மள்ளர் கூட்டத் தொ
 டுஞ்சென்று
 வாள்கொண்ட தாயம் வலியாரே கொள்வதென
 மூள்கின்ற செற்றத்தான் முன்கடையி
 னின்றழைத்தான். 9

வெங்கட் புலிகிடந்த வெம்முழையிற் சென்றழைக்கும்
 பைங்கட் குறுநரியே போல்வான் படைகொண்டு
 பொங்கிப் புறஞ்சூழ்ந்து போர்குறித்து நேர்நின்றே
 யங்கட் கடைநின் றழைத்தா னெலிகேளா. 10

ஆர்கொல் பொரவழைத்தா ரென்றரியேற் றிற்கிளர்ந்து
 சேர்வுபெறக் கச்சிற் செறிந்தவுடை மேல்வீக்கி
 வார்சுழலுங் கூட்டி வடிவாட் பலகைகொடு
 போர்முனையி லேனாதி நாதர் புறப்பட்டார். 11

புறப்பட்ட போதின்கட் போர்த்தொழில்கள் கற்கும்
 விற்றப்பெருஞ்சீர்க் காணையர்கள் வேறிடத்தி னின்றூர்
 மறப்படைவாட் சுற்றத்தார் கேட்டோடி வந்து
 செறற்கரும்போர் வீரர்க் கிருமருங்குஞ் சேர்ந்தார். 12

வந்தழைத்த மாற்றான் வயப்புலிப்போத் தன்னூர்முன்
 னந்தமது வாட்பயிற்று நற்றூயங் கொள்ளுங்கா
 லிந்தவெளி மேற்கைவகுத் திருவேம் பொருபடையுஞ்
 சந்தித் தமர்வினைத்தாற் சாயாதார் கொள்வதென. 13

என்றுபகைத் தோனூரைப்ப வேனாதி நாதரது
 நன்றுனக்கு வேண்டுமே ணண்ணுவனென்
 றுண்மகிழ்ந்து
 சென்றவன்முன் சொன்ன செருக்களத்துப்
 போர்குறிப்பக்
 கன்றி யிருபடையுங் கைவகுத்து நேர்மலைவார். 14

போர் நடைபெற்றது

மேகவொ முங்குகண் முன்கொடு மின்னிரை தம்மிடை
 யேகொடு
 மாக மருங்கினு மண்ணினும் வல்லுரு மேறெதிர்
 செல்வன
 வாக நெடும்பல கைக்குல மார்வினை வாளுடையாடவர்
 காக மிடைந்த களத்திரு கைகளின் வந்துக லந்தனர். 15

கால்கழல் கட்டிய மள்ளர்கள் கைகளின் மெய்கள
 டக்கிய
 வாளொளி வட்ட முனைத்திட வந்திரு கைகளின்
 முந்தினர்
 வேலொடு வேலெதிர் நீள்வன மேவிய பாதலம்
 விட்டுயர்
 ஞாலமு றும்பணி வீரர்க ணாமிர் கின்றன வொத்தன. 16

வெங்கண் விறற்சிலை வீரர்கள் வேறிரு கையினு
 நேர்பவர்
 தங்கள் சிலைக்குல முந்தின தாவில் சரங்க ணெருங்குவ
 பொங்கு சினத்தெரி யிற்புகை போகு கொடிக்கள்
 வளைத்தெதிர்
 செங்கண் விழிக்கனல் சிந்திய சீறு பொறிச்செல
 வொத்தன. 17

வாளொடு நீள்கை துடித்தன மார்பொடு வேல்கள்
குளித்தன
தோளொடு வாளி நிலத்தன தோலொடு தோல்க
டகைந்தன
தாளொடு வார்கழ லிற்றன தாரொடு துழ்சிர மற்றன
நாளொடு சீறி மலைப்பவர் நாடிய போர்செய்
களத்தினில். 18

குருதியினதிகள் பரந்தன குறையுட லொழுகி யலைந்தன
பொருபடையறுதுணி சிந்தின புடைசொரி குடருடல்
பம்பின
வெருவர வெருவை நெருங்கின விசியறு துடிகள்
புரண்டன
விருபடை தனினு மெதிர்ந்தவ ரெதிரெதி ரமர்செய்
பறந்தலை. 19

நீளிடை முடுகி நடந்தெதிர் நேரிரு வரிலொரு
வன்றொடர்
தாளிரு தொடையற முன்பெயர் சாரிகை முறைமை
தடிந்தனன்
வாளொடு விழுமுடல் வென்றவன் மார்பிடை யறமு
னெறிந்திட
வாளியி னவனு மறிந்தின னாயினர் பலருள
ரெங்கணும். 20

கூர்முனை யயில்கொறு முட்டினர் கூடிமு னுருவிய
தட்டுட
னேருர முருவ வுரப்பட நேர்பட வெதிரெ திர் குத்தின
ராருயிர் கழியவு நிற்பவ ராண்மையி லிருவரு மொத்தமை
போரடு படைகொ டளப்பவர் போல்பவ ரளவிலர்
பட்டனர். 21

பொற்சிலை வளைய வெதிர்ந்தவர் புற்றர வளைய சரம்பட
விற்படை துணியவு நின்றிலர் வெற்றிகொள் சாரிகை
வழங்கினர்
முற்றிய பெருவள னின்றியு முற்படு கொடைநிலை
நின்றிட
வுற்றன வுதவிய பண்பின ரொத்தன ருளர்சில
கண்டர்கள். 22

அடன்முனை மறவர் மடிந்தவ ரலர்முக முயிருள
 வென்றுறு
 படர்சிறை சுலவு கருங்கொடி படர்வன சமுல்வன
 துன்றலில்
 விடுசுடர் விழிக ளிரும்புசெய் வினைஞூர்த முலையின்
 முகம்பொதி
 புடைமிடை கரியிடை தங்கிய புகைவிடு தழலை
 நிகர்த்தன. 23

திண்படை வயவர் பிணம்படு செங்கள் மனிதனிடை
 முன்சிலர்
 புண்படு வழிசொரி யுங்குடர் பொங்கிய கழுது
 பருந்தொடு
 கொண்டெழு பொழுதினு முன்செயல் குன்றுத
 லிலர்தலை நின்றனர்
 விண்படர் கொடிவிடு பண்பயில் விஞ்சையர் குமரரை
 வென்றனர். 24

முடிந்த போரின் நிலை

இம்முனைய வெம்போரி லிருபடையின் வாள்வீரர்
 வெம்முனையின் வீடியபின் வீடாது மிக்கொழிந்த
 தம்முடைய பல்படைஞர் பின்னாகத் தாமுன்பு
 தெம்முனையி லேனாதி நாதர்செ யிர்த்தெழுந்தார். 25

வெஞ்சினவாட் டயுமிழ வீரக் கழல்கலிப்ப
 நஞ்சணிகண் டர்க்கன்பர் தாமெதிர்ந்த ஞாட்பின்க
 ணைஞ்சியெதிர் நின்றவிகன் முனையில் வேலுழவர்
 தஞ்சிரமுந் தோளுமுந் தாளும் விழத்துணித்தார். 26

தலைப்பட்டா ரெல்லாருந் தனிவீரர் வாளிற்
 கொலைப்பட்டார் முட்டாதார் கொல்களத்தை விட்டு
 நிலைப்பட்ட மெய்யுணர்வு நேர்பட்ட போதி
 லலைப்பட்ட வார்வமுதற் குற்றம்போ லாயினார். 27

இந்நிலைய வெங்களத்தி லேற்றழிந்த மானத்தாற்
 றன்னுடைய பல்படைஞர் மீண்டார் தமைக்கொண்டு
 மின்னொளிவாள் வீசி விறயவீரர் வெம்புலியே
 றன்னவர் தம் முன்சென் றதிசூர னேரடர்ந்தான். 28

மற்றவர்தஞ் செய்கை வடிவா னொளிகாணச்
 சுற்றிவரும் வட்டணையிற் றேன்றூ வகைகலந்து
 பற்றியடர்க் கும்பொழுதிற் றூனும் படையிழைத்துப்
 பொற்றடந்தோள் வீரர்க் குடைந்து புறகிட்டான். 29

அதிசூன் வஞ்சகம்

போனவதி சூரன் போரிலவர்க் கழிந்த
 மானமிக மீதூர மண்படுவான் கண்படா
 னானசெய லோரிரவுஞ் சிந்தித் தலமருவா
 னீனமிகு வஞ்சனையால் வெவ்வென
 வெண்ணினான். 30

சேட்டாருங் கங்குல் புலர்காலைத் தீயோனு
 நாட்டாரைக் கொல்லாதே நாமிருவேம் வேறிடத்து
 வாட்டாயங் கொள்போர் மலைக்க வருகவெனத்
 தோட்டார்பூந் தாரார்க்குச் சொல்லிச் செலவிட்டான். 31

இவ்வாறு கேட்டலுமே யேனாதி நாதனா
 ரவ்வாறு செய்த லழகி தெனவமைந்து
 கைவா ளமர்வினைக்கத் தான்கருது மக்களத்தில்
 வெவ்வா னூரவோன் வருகவென மேற்கொள்வார். 32

சுற்றத்தார் யாரு மறியா வகைசுடர்வாள்
 பொற்பலகை யுந்தாமே கொண்டு புறம்போந்து
 மற்றவன்முன் சொல்லி வரக்குறித்த வக்களத்தே
 பற்றலனை முன்வரவு பார்த்துத் தனிநின்றார். 33

தீங்கு குறித்தழைத்த தீயோன் றிருநீறு
 தாங்கிய நெற்றியினார் தங்கனையே யெவ்விடத்து
 மாங்கவருந் தீங்கிழையா ரென்ப தறிந்தானாய்ப்
 பாங்கிற் றிருநீறு பண்டு பயிலாதான். 34

இவர்தம் தனிப்போர்

வெண்ணீறு நெற்றி விரவப் புறம்பூசி
 யுண்ணெஞ்சில் வஞ்சக் கறுப்பு முடன்கொண்டு
 வண்ணச் சுடர்வாண் மணிப்பலகை கைக்கொண்டு
 புண்ணியப்போர் வீரர்க்குச் சொன்ன
 விடம் புகுந்தான். 35

வென்றி மடங்கல் விடக்குவர முன்பார்த்து
 நின்றூற்போ னின்றூர் நிலைகண்டு தன்னெற்றி
 சென்றுகிடைப்பளவுந் திண்பலகை யான்மறைத்து
 முன்றனிவீ ரர்க்கெதிரே மூண்டான் மறம்
 பூண்டான். 36

அடல்விடையே நென்ன வடர்த்தவனைக் கொல்லு
 மிடைதெரிந்து தாள்பெயர்க்கு மேனாதி நாதர்
 புடைபெயர்ந்த மாற்றான் பலகை புறம்போக்கக்
 கடையவன்ற னெற்றியின்மேல் வெண்ணீறு
 தாங்கண்டார். 37

தன்கருத்தே முற்றுவித்தான்

கண்டபொழு தேகெட்டேன் முன்பிவர்மேற் காணாத
 வெண்டிருநீற் றின்பொலிவு மேற்கண்டேன்
 வேறினியெ
 னண்டர்பிரான் சீரடியா ராயினு ரென்றுமனங்
 கொண்டிவர்தங் கொள்கைக் குறிவழிநிற்
 பேனென்று. 38

கைவா ளுடன்பலகை நீக்கக் கருதியது
 செய்யார் நிராயுதரைக் கொண்டு ரெனுந்தீமை
 யெய்தாமை வேண்டு மிவர்க்கென் றிரும்பலகை
 நெய்வா ளுடனடர்த்து நேர்வார்போ னேர்நின்றார். 39

அந்நின்ற தொண்டர் திருவுள்ள மாரறிவார்
 முன்னின்ற பாதகனுந் தன்கருத்தே முற்றுவித்தா
 னிந்நின்ற தன்மை யறிவா ரிவர்க்கருள
 மின்னின்ற செஞ்சடையார் தாமே வெளிநின்றார். 40

இறைவனோடு அணைந்தார்

மற்றினிநாம் போற்றுவதென் வானோர் பிரானருளைப்
 பற்றலர்தங் கைவாளாற் பாச மறுத்தருளி
 யுற்றவரை யென்று முடன்பிரியா வன்பருளிப்
 பொற்றொடியாள் பாகனார் பொன்னம் பலமனைந்தார். 41

5. கம்பராமாயாணம்

‘கல்வியிற் பெரியவர் கம்பர்’ என்பது யாவரும் அறிந்த வழக்கு. கம்பரது ஒப்பற்ற காப்பியத்தைப் படித்துணர்ந்தமையாலே பிறந்தது இவ்வழக்கு எனலாம். கம்பர், தொல் காப்பியம், திருக்குறள் முதலிய தலையாய பல நூல்களிலும் ஒப்பற்ற பயிற்சியுடைய பேரறிவாளர் என்பதை, இவர்தமது காப்பியத்தும் பலவிடத்தும் காணலாம்.

‘இராம காதை’ பழங்காலத்திலேயே இந்திய நாடு முழுவதும் பரவியிருந்தது.

“ தாதை ஏவலின் மா துடன் போகிக்
காதலி நீங்கக் கடுந்துயர் உழந்தோன்
வேத முதல்வற் பயந்தோன் என்பது
நீ அறிந் திலையோ நெடுமொழி யன்றோ ”

(சிலம்பு : ஊர்காண் காதை)

எனவரும் பகுதியால், இக்கதையின் பழக்க மிகுதியை இளங்கோவடிகளும் குறிப்பிடுகிறார். அக்காலத்தில் இக்கதையினைத் தழுவின காப்பியங்கள் இந்திய மொழிகள் பல வற்றுள்ளும் எழலாயின. இக்கதை வான்மீக முனிவரால் முதன்முதல் இயற்றப்பட்டு வடமொழியின் ‘ஆதிகாவியம்’ எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டது. இதனை, ஈடும் எடுப்புமின்றித் தமிழ் மொழியில் பாடித்தந்த பெருமை கம்பரைச் சாரும்.

‘என்றுமுள தென்றமிழ்’ போன்ற தொடர்களால் மொழிப்பற்றையும், ‘காவிரி நாடன்ன கழனி நாடு’ என்ற தொடரால் நாட்டுப்பற்றையும் கம்பர் புலப்படுத்துகிறார்.

மூலக் கதையை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளாமல், பலவிடத் தும் மாற்றித் தமிழ் மரபுக்கேற்ப அமைத்துள்ளமை கம்பர் தமிழ் நாகரிக மரபு பிறழா நற்பண்பினர் என வலியுறுத்து கிறது. 'சீதா'வை சீதையென்றும், 'ராமனை' இராமனென் றும் அமைத்ததோடல்லாமல் 'ரத்தாட்சனை'க் குருதிக் கண்ணென்றும் 'யக்ஞ விரோதி'யை வேள்விப் பகைஞன் என்றும் அமைத்துள்ள கம்பர் திறம் உளங் கொளத் தக்க தாகும். இங்ஙனம் வடமொழிப் பெயர்களனைத்தையும் தமிழ்ப்படுத்திக் காட்டும் கம்பரது தமிழ் மரபு போற்றத் தக்கதாகும். ஐந்திணை விளக்கமும் அகப்பொருளமைதி களும் கொண்டிலங்கும் இந்நூல் 'மொழிபெயர்ப்பு நூல் களையும், மூல நூல்போல் ஆக்கலாம்' என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

கட்டுக்கோப்புடன் மாறுபாடின்றி நினைவோடு கருத்தை நடாத்தும் கதைப் போக்கும், கதையுறுப்பினர்களை நம் உள் ளத்துடன் உறவாடவைக்கும் பாத்திரப் படைப்பும், இடத் துக்கேற்ற சந்தமும், உணர்ச்சிக்கேற்ற நடையும் காட்டும் கவிதைச் சிறப்பும் அமைந்த இக்காப்பியம் கம்பரின் ஒப் பற்ற தனித்திறனுக்குச் சான்றுகளாகும்.

சொல்ல வருவனவற்றைக் கண்முன் படைத்துக் காட் டும் சிறப்புடைமையால் 'கம்ப சித்திரம்' என்றும் தொடர்ந்து வரும் காட்சிகளை நேரில் காண்பது போல நடத்திச் செல்வதால் 'கம்ப நாடகம்' என்றும் இக் காப்பி யத்தைப் போற்றிக் கூறுவர்.

கம்பர் சோழநாட்டில் திருவழந்தூரில் உவச்சர் குலத் தில் ஆதித்தன் என்பவருக்கு மகனாகப் பிறந்தவர். திரு வெண்ணைய் நல்லூர்ச் சடையப்ப வள்ளலால் ஆதரிக்கப் பெற்றவர். அவ் வள்ளலின் உதவியாலேயே, இவ்வளவு பெரிய காப்பியத்தைக் கம்பர் எழுதி முடித்தனர் என்பர். 'கம்ப நாடுடைய வள்ளல்' எனவும் 'கம்ப நாடர்' எனவும் வரும் தொடர்களால் கம்பர் என்பதை நாடு பற்றிய பெய ரெனக் கருதலாம். இதனை 'ஏகம்பர்' என்பதன் மருஉ எனக் கருதுவாரும் உளர். இவரது காலம் கி. பி. 12-ஆம் நூற் றாண்டு என அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

கங்கைகாண்படலம், குகனது பெருமையையும் பரதனின் பண்பு நலனையும் புலப்படுத்துவதாக இருக்கிறது. பரதன் சுற்றஞ் சூழ அண்ணனைத் தேடி வருகிறான். இராமன்மீது, அவன் படையெடுத்து வருவதாகக் கருதிய குகன் சீற்றங்கொள்கிறான். பிறகு, பரதனின் உண்மை அன்பை உணர்ந்து, சீற்றம் தணிந்து அவனை வாழ்த்துகிறான். பின்னர்க் கங்கையைக் கடத்தலும், பரதன் தன் தாயாரை குகனுக்கு அறிமுகப்படுத்தலும், பாரத்துவாச முனிவரின் ஆசிரமத்தை அனைவரும் அடைதலுமாகிய பகுதிகளும் இப்படலத்தில் கூறப்படுகின்றன. இவ்வாறு, இப்படலம், சந்தநயம், நடைச் சிறப்பு, பொருளாழம் முதலிய இலக்கியத் திறன்களைப் பெற்று, நாடகப் பண்பு அமைந்து ஒளிர்கிறது.

அயோத்தியா காண்டம்

பாதன் இராமனைத் தேடிப் புறப்படுதல்

பூவிரி பொலன்கழல் பொருவில் தானையான்
காவிரி நாடன்ன கழனி நாடொரீஇ
தாவர சங்கமம் என்னும் தன்மைய
யாவையும் இரங்கிடக் கங்கை எய்தினான்.

1

சேனையுடன் வரும் பாதனைக் கண்ட சுகனின் சீற்றம்

அப்படை கங்கையை அடைந்த வாயிடைத்
துப்புடைக் கடலின்நீர் சுமந்த மேகத்தை
ஒப்புடை அண்ணலோ டுற்ற வேகொலாம்
இப்படை எடுத்ததென் றெடுத்த சீற்றத்தான்.

2

சுகன்எனப் பெயரிய கூற்றின் ஆற்றலான்
தொகைமுரண் சேனையைத் துகளின் நோக்குவான்
நகைமிகக் கண்கள் தீ நாற நாசியில்
புகையறக் குனிப்புறும் புருவப் போர்விலான்.

3

கட்டிய சுரிகையன் ; கடித்த வாயினன் ;
வெட்டிய மொழியினன் ; விழிக்கண் தீயினன் ;
கொட்டிய துடியினன் ; குறிக்கும் கொம்பினன் ;
கிட்டிய தமரெனக் கிளர்ந்த தோளினான்.

4

எலியெலாம் இப்படை அரவம் யானொரு
ஒலியுலாம் சேனையை உவந்து கூவினான்
வலியுலாம் உலகினில் வாழும் வள்ளுகிர்ப்
புலியெலாம் ஒருவழிப் புகுந்த போலவே.

5

மருங்கடை தென்கரை வந்து தோன்றினான்
ஒருங்கடை நெடும்படை ஒல்லென் ஆர்ப்பினோடு
அருங்கடை யுகந்தனில் அசனி மாமழை
கருங்கடல் கிளர்ந்தெனக் கலந்து சூழவே,

6

சூகன் தன் படைகளிடம் கூறிய வீரவுரை

தோன்றிய புளிஞரை நோக்கிச் சூழ்ச்சியின்
ஊன்றிய சேனையை உம்பர் ஏற்றுதற்கு
ஏன்றென் என்னுயிர்த் துணைவற் கீகுவான்
ஆன்றபேர் அரசுநீர் அமைதிராம் என்றான்.

7

துடி எறி! நெறிகளும் துறையும் சுற்றுற
ஓடி! எறி! அம்பிகள் யாதும் ஓட்டலிர்!
கடியெறி கங்கையின் கரைவந் தோர்களைப்
பிடி! எறி பட! வெண்ப் பெயர்த்தும் கூறுவான் .

8

அஞ்சன வண்ணன்என் ஆருயிர் நாயகன் ஆளாமே
வஞ்சனை யால்அர செய்திய மன்னரும் வந்தாரே
செஞ்சரம் என்பன தீயுமிழ் கின்றன செல்லாவோ
உஞ்சிவர் போய்விடின் நாய்க்குகன் என்றெனை ஓதாரோ? 9

ஆழ நெடுந்திரை ஆறு கடந்திவர் போவாரோ
வேழ நெடும்படை கண்டு விலங்கிடும் வில்லாளோ
தோழமை என்றவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல்லன்றோ
ஏழமை வேடன் இறந்திலன் என்றெனை ஏசாரோ? 10

முன்னவன் என்று நினைந்திலன்; மொய்புலி அன்னானோர்
பின்னவன் நின்றனன் என்றிலன்; அன்னவை பேசானேல்
என்னிவன் என்னை இகழ்ந்ததிவ் வெல்லை கடந்தன்றோ
மன்னவர் செஞ்சினில் வேடர் விடுஞ்சரம் வாயாவோ? 11

பாவமும் நின்ற பெரும்பழி யும்பகை நண்போடும்
ஏவமும் என்பவை மண்ணுல காள்பவர் எண்ணாரோ
ஆவது போகஎன் ஆருயிர்த் தோழமை தந்தான்மேல்
போவது சேனையும் ஆருயி ருங்கொடு போயன்றோ? 12

அருந்தவம் என் துணை யாள இவன்புவி யாள்வானோ
மருந்தெனின் அன்றுயிர் வண்புகழ் கொண்டு மாயேனோ
பொருந்திய கேண்மை உகந்தவர் தம்மொடு போகாதே
இருந்தது நன்று கழிக்குவன் என்கடன் இன்றோடே. 13

தும்பியும் மாவும் மிடைந்த பெரும்படை சூழ்வாரும்
வம்பியல் தார்இவர் வாள்வலி கங்கை கடந்தன்றோ
வெம்பிய வேடர் உளீர் துறை யோடம் விலக்கீரோ
நம்பிமுன் னேஇனி நம்முயிர் மாய்வது நன்றன்றோ ; 14

குகன் கட்டளையிடப் பல நாவாய்கள் வருதல்

போன படைத்தலை வீரர் தமக்கிரை போதாவிச்
சேனை கிடக்கிடு தேவர் வரிற்சிலை மாமேகம்
சோனை படக்குடர் துறை படச்சுடர் வானோடும்
தாளை படத்தனி யாளை படத்திரள் சாயேனோ ? 15

ஆடு கொடிப்படை சாடி அறத்தவ ரேயாள
வேடு கொடுத்தது பாரெனும் இப்புகழ் மேவீரோ
நாடு கொடுத்தவென் நாயக னுக்கிவர் நாமானும்
காடு கொடுக்கில ராகி எடுத்தது காணீரோ ? 16

மாமுனி வர்க்குற வாகி வனத்திடை யேவாமும்
கோமுனி யத்தகும் என்று மனத்திறை கொள்ளாதே
ஏமுனை யுற்றிடில் ஏழு கடற்படை யென்றாலும்
ஆமுனை யிற்சிறு கூழென விப்பொழு தாகாதோ ? 17

சுமந்திரன் பாதனிடம் குகனைப் பற்றிக் கூறுதல்
என்பன சொல்லி இரும்பன மேனியர் ஏனோர்முன்
வன்பனை வில்லினன் மல்லுயர் தோளினன் வாள்வீரற்
கன்பனும் நின்றனன் நின்றது கண்டறி ஏறன்ன
முன்பனில் வந்து மொழிந்தனன் முரிய தேர்வல்லான். 18

கங்கைஇரு கரையுடையான் கணக்கிறந்த நாவாயான்
உங்கள்குலத் தனிநாதற் குயிர்த்துணைவன் உயர்தோளான்
வெங்கரியின் ஏறனையான் விற்பிடித்த வேலையினான்
கொங்கலரும் நறுந்தண்தார்க் குகன் என்னும்
குறியுடையான். 19

கற்காணும் திண்மையான் கரைகாணுக் காதலான்
அற்காணில் கண்டனைய அழகமைந்த மேனியான்
மற்காணும் திருநெடுந்தோள் மழைகாணும் மணிநிறத்தாய்
நிற்காணும் உள்ளத்தான் நெறிஎதிர்நின்
றன்னென்றான். 20

பாதன் குகனைக் காணப் புறப்படுதல்

தன்முன்னே அவன் தன்மை தந்தைதுணை முந்துரைத்த
 சொன்முன்னே உவக்கின்ற துரிசிலாத் திருமனத்தான்
 மன்முன்னே தழீஇக்கொண்ட மனக்கினிய துணைவனேல்
 என்முன்னே அவற்காண்பென் யானேசென்
 றெனவெழுந்தான். 21

பாதனைக் கண்ட குகனின் நிலை

என்றெழுந்து தம்பியொடும் எழுகின்ற காதலொடும்
 குன்றெழுந்து சென்றதெனக் குளிர்கங்கைக் கரைகுறுகி
 நின்றவனை நோக்கினான் ; திருமேனி நிலையுணர்ந்தான்
 துன்றுகரு நறுங்குஞ்சி எயினர்கோன் துண்ணென்
 றுன். 22

வற்கலையின் உடையானை மாசடைந்த மெய்யானை
 நற்கலையின் மதியென்ற நகையிழந்த முகத்தாளைக்
 கற்கனியக் கனிகின்ற துயராளைக் கண்ணுற்றான்
 விற்கையினின் றிடைவீழ விம்முற்று நின்றொழிந்தான். 23

நம்பியும்என் நாயகனை ஒக்கின்றான் அயல்நின்றான்
 தம்பியையும் ஒக்கின்றான் தவவேடம் தலைக்கொண்டான்
 துன்பமொரு முடிவில்லை திசைநோக்கித் தொழுகின்றான்
 எம்பெருமான் பின்பி றந்தார் இழைப்பாரோ
 பிழைப்பென்றான். 24

உண்டிடுக்கண் ஒன்றுடையான் உலையாத அன்புடையான்
 கொண்டதவ வேடமே கொண்டிருந்தான் குறிப்பெல்லாம்
 கண்டுணர்ந்து பெயர்கின்றேன் காமின்கள் நெறிஎன்துத்
 தண்டுறைஓர் நாவாயில் ஒருதனியே தான்வந்தான். 25

வந்தெதிரே தொழுதாளை வணங்கினான் மலரிருந்த
 அந்தணனும் தனைவணங்கும் அவனுமவன் அடிவீழ்ந்தான்
 தந்தையினும் களிகூரத் தழுவினான் தகவுடையோர்
 சிந்தையினும் சென்னியினும் வீற்றிருக்கும் சீர்த்தியான். 26

பாதனின் பெருந்தகைமை

தழுவின புளிஞர் வேந்தன் தாமரைச் செங்க னானை
எழுவினும் உயர்ந்த தோளாய் எய்திய தென்னை என்ன
முழுதுல களித்த தந்தை முந்தையோர் முறையி னின்றும்
வழுவினன் அதனை நீக்க மன்னனைக் கொணர்வான்
என்றான். 27

பாதனைக் குகன் வணங்கிப் புகழ்தல்

கேட்டனன் கிராதர் வேந்தன் கிளர்ந்தெழும் உயிர்ப்ப னாகி
மீட்டுமண் ணதனில் வீழ்ந்தான் விம்மினன் உவகை
பொங்கத்

தீட்டரும் மேனி மைந்தன் சேவடிக் கமலப் பூவில்
பூட்டிய கையன் பொய்யில் உள்ளத்தான் புகல லுற்றான். 28

தாயுரை கொண்டு தாதை உதவிய தரணி தன்னைத்
தீவினை என்ன நீத்துச் சிந்தனை முகத்தில் தேக்கிப்
போயினை என்ற போழ்து புகழினோய் தன்மை கண்டால்
ஆயிரம் இராமர் நின்கேழ் ஆவரோ தெரியின் அம்மா! 29

என்புகழ் கின்ற தேழை எயினனேன் இரவி என்பான்
தன்புகழ்க் கற்றை மற்றை ஒளிகளைத் தவிர்க்கு மாபோல்
மன்புகழ் பெருமை நுங்கள் மரபினோர் புகழ்கள் எல்லாம்
உன்புகழ் ஆக்கிக் கொண்டாய் உயர்குணத் துரவுத்
தோளாய்! 30

இராமன் தங்கியிருந்த இடமறிந்து பாதன் வருந்துதல்

அவ்வழி அவனை நோக்கி அருள்தரு வாரி அன்ன
செவ்வழி உள்ளத் தண்ணல் தென் திசைச் செங்கை கூப்பி
'எவ்வழி உறைந்தான், நம்முன்' என்றலும் எயினர் வேந்தன்
இவ்வழி வீர யானே காட்டுவல் எழுக!' என்றான் 31

காரெனக் கடிது சென்றான் கல்லிடைப் படுத்த புல்லின்
வார்சிலைத் தடக்கை வள்ளல் வைகிய பள்ளி கண்டான் ;
பார்மிசைப் பதைத்து வீழ்ந்தான் பருவரற் பரவை பக்கான்
வார்மணிப் புனலான் மண்ணை மண்ணுநீர் ஆட்டும்
கண்ணான் 32

இயன்றதென் பொருட்டி னூலிவ் வீடருனக் கென்றே
போழ்தும்

அயின்றனை கிழங்கும் காயும் அமிர்தென வலிய புல்லிச்
துயின்றனை எனவும் ஆவி துறந்திலென் சுடருங் காசு
குயின்றயர் மகுடம் தூடும் செல்வமும் கொள்வென்
யானே. 33

பாதன் இலக்குவனது அன்பை வியந்து தன்னை நொந்து
கொள்ளுதல்

தூண்தர நிவந்த தோளான் பின்னரும் சொல்லு வான் அந்
நீண்டவன் துயின்ற தூழல் இதுவெனில் நிமிர்ந்த நேயம்
பூண்டவன் தொடர்ந்து பின்னே போந்தவன் பொழுதுநீத்த
தியாண்டென இனிது கேட்டான் எயினர்கோன் இதனைச்
சொன்னான் 34

அல்லையாண் டமைந்த மேனி அழகனும் அவளும் துஞ்ச
வில்லையூன் றியகை யோடும் வெய்துயிர்ப் போடும் வீரன்
கல்லையாண் டயர்ந்த தோளாய் கண்கணீர் சொரியக் கங்குல்
எல்லையாண் பளவும் நின்றான் இமைப்பிலன் நயனம்
என்றான். 35

என்பத்தை கேட்ட மைந்தன் இராமனுக் கிளையார் என்று
முன்பொத்த தோற்றத் தேமில் யானென்றும் முடிவி லாத
துன்பத்துக் கேது வானேன் அவனது துடைக்க நின்றான்
அன்பத்துக் கெல்ல யுண்டோ அழகிதென் அடிமை
என்றான். 36

குகனின் உதவி பெற்றுப் பாதன் சேனையுடன் கங்கையைக்
கடத்தல்

அவ்விடை அண்ணல் தானும் அன்றரும் பொடியின் வைகித்
தெவ்விடை தரநின் றூர்க்கும் செறிகழல் புளிஞர் கோமான்
இவ்விடைக் கங்கை யாற்றின் ஏற்றினை யாயி னென்மை
வெவ்விடர்க் கடல்நின் றேற்றி வேந்தன்பால் விடுத்த
தென்றான். 37

குகன் கட்டளையிடப் பல நாவாய்கள் வருதல்

நன்றெனப் புளிஞர் வேந்தன் நண்ணினன் தமரை நாவாய்
சென்றுநீர் தருதிர் என்ன வந்தன சிவன் சேர் வெள்ளிக்
குன்றெனக் குனிக்கும் அம்பொன் குவடென குபேரன் மானம்
ஒன்றென நாணிப் பல்வேறு உருவுகொண் டனைய வான. 38

நங்கையர் நடையின் அன்னம் நாணுறு செலவின் நாவாய்
 கங்கையும் இடமி லாமை மிடைந்தன கலந்த வெங்கும்
 அங்கொடிங் கிழித்தி யேற்றும் அமைதியின் அமரர்
 வையத்து
 இங்கொடங் கிழித்தி யேற்றும் இருவினை யென்ன
 லான. 39.

வந்தன வரம்பில் நாவாய் வரிசிலைக் குரிசில் மைந்த
 சிந்தனை யாவ தென்று சிருங்கிபே ரியர்கோன் செப்பச்
 சுந்தர வரிவி லானும் சுமந்திரன் தன்னை நோக்கி
 எந்தைஇத் தானை தன்னை ஏற்றுதி விரைவின் என்றான். 40

சுமத்திரன் சேனைகளை நாவாயில் ஏற்ற அவை கங்கையைக்
 கடத்தல்

குரிசில துஏவ லால்அக் குரகதத் தேர்வ லானும்
 வரிசையின் வழாமை நோக்கி மரபுளி வகையி னேற்ற
 கரிபரி இரதம் காலாள் கணக்கரு கரையில் வேலை
 எரிமணி திரையின் வீசும் கங்கையாறு ஏறிற் றன்றே. 41

அறுபதி னாயிரம் அக்கு ரோணிஎன்
 றிறுதிசெய் சேனையும் எல்லை தீர்நகர்
 மறுவறு மாந்தரும் மகளிர் வெள்ளமும்
 செறிதிரைக் கங்கையின் கிடக்கச் சென்றவே. 42

சுழித்துநீர் வருதுறை யாற்றைச் சூழ்படை
 கழித்துநீங் கியதெனக் கள்ள வாசையை
 அழித்துவே றவனிபண் டாண்ட வேந்தரை
 இழுத்துமேல் ஏறினான் தானும் ஏறினான். 43

தன்னன் தம்பியும் தாயர் மூவரும்
 சொன்னதேர் வலவனும் தூய தோழனும்
 துன்னினர் ஏறலும் துழாது டுப்பெனும்
 நன்னயக் காலினால் நடத்தல் மேயினான். 44

வேறு

பாதன் குகனுக்கு கோசலையை அறிமுகப்படுத்துதல்

சுற்றத்தார் தேவரொடும் தொழநின்ற
கோசலையைத் தொழுது நோக்கிக்
கொற்றத்தார்க் குரிசில் 'இவர் ஆர்' என்று
குகன்வினவக் 'கோக்கள் வைகும்
முற்றத்தான் முதற்றேவி முன்றுலகம்
ஈன்றனை முன்னீன் றுனைப்
பெற்றத்தாற் பெருஞ்செல்வம் யான்பிறத்த
லால் துறந்த பெரியாள்' என்றான்.

45

என்றலுமே அடியின்மிசை நெடி துவிமுந்
தழுவானை 'இவன்யார்' என்று
கன்றுபிரி காராவின் துயருடைய
கொடிவினவக் கழற்கால் மைந்தன்
'இன் துணைவன் இராகவனுக் கிலக்குவற்கும்
இனையவற்கும் எனக்கும் முத்தான்
குன்றனைய திருநெடுந்தோள் குகன் என்பான்
இந்நின்ற குரிசில் என்றான்.

46

'நைவீரலீர் மைந்தீர் இனித்துயரால்
நாடிறந்து காடு நோக்கி
மெய்வீரர் பெயர்ந்ததுவும் நலமாயிற்
ருமன்றே விலங்கல் திண்தோள்
கைவீரக் களி றனைய காளைஇவன்
தன்னோடும் கலந்து நீவிர்
ஐவீரும் ஒருவீராய் அகலிடத்தை
நெடுங்காலம் அளித்தீர்' என்றான்.

47

சுமத்திரையை அறிமுகப்படுத்துதல்

அறந்தானே என்கின்ற அயல்நின்றான்
தனைநோக்கி 'ஐய அன்பின்
நிறைந்தானை உரை' யென்ன 'நெறிதிறம்பாத்
தன்மெய்யை நிற்ப தாக்கி

இறந்தான்தன் இளந்தேவி யாவார்க்கும்
 தொழுகுலமாம் இராமன் பின்பு
 பிறந்தானும் உளனென்னப் பிரியாதான்
 தன்னைப்பயந்த பெரியாள்' என்றான்.

48

பாதன் தன் தாயை அறிமுகப்படுத்தல்

சுடுமயா னத்திடைத்தன் துணைஏகத்
 தோன்றல் துயர்க் கடலின் ஏகக்
 கடுமையார் கானகத்துக் கருணையார்
 கலியேகக் கழற்கால் மாயன்
 நெடுமையால் அன்றளந்த உலகெல்லாம்
 தன்மனத்தே நினைந்து செய்யும்
 கொடுமையால் அளந்தானை 'யார்இவரென்
 றுரை' யென்னக் குரிசில் கூறும்.

49

'படரெலாம் படைத்தானைப் பழிவளர்க்கும்
 செவிலியைத்தன் பாழ்த்த பாவிக்க
 குடரிலே நெடுங்காலம் கிடந்தேற்கும்
 உயிர்ப்பாரம் குறைந்து தேய
 உடரெலாம் உயிரில்லா எனத்தோன்றும்
 உலகத்தே ஒருத்தி யன்றே
 இடரிலா முகத்தானை அறிந்திலையேல்
 இந்நின்றாள் என்னை ஈன்றாள்.'

50

என்னக் கேட்டவ் விரக்க மிலானையும்
 தன்னற் கையின் வணங்கினன் தாய்என
 அன்னப் பேடை சிறையில தாய்க்கரை
 துன்னிற் றென்னவும் வந்தது தோணியே.

51

தாயார் சிவிகையிற் செல்லப் பாதன் நடந்து செல்லுதல்

இழிந்த தாயர் சிவிகையின் ஏறத்தான்
 பொழிந்த கண்ணில் புதுப்புனல் போயினான்
 ஒழிந்தி லன்குக னும்உடன் ஏகினான்
 கழிந்த னன்பல காவதம் காலினே.

52

6. கலிங்கத்துப் பரணி

பரணி என்னும் நூல்வகை தமிழ் மொழியிலுள்ள தொண்ணூற்று வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்று.

“ ஆனை ஆயிரம் அமரிடை வென்ற
மாண்வனுக்கு வகுப்பது பரணி ”

என்றபடி இந் நூல்வகை போரில் ஆயிரம் யானைகளை வென்ற வீரத் தலைவனைச் சிறப்பித்துப் பாடுவதாகும். போர்க்களத்தில் பேய்கள் பரணி நாளில் கூழ் சமைத்துத் தேவியை வழிபட்டு உண்டு மகிழ்தலால், இந் நூலுக்குப் பரணி என்னும் பெயர் வந்தது என அறிஞர் கூறுவர்.

கலிங்கம் என்பது இன்றைய ஒரிசாவின் தென்பகுதியாகும். ஆந்திர வடஎல்லையில், கோதாவரி, மகாநதி, ஆகிய ஆறுகட்கு இடையே அமைந்த நிலப்பரப்பென்பர். முதற்குலோத்துங்க சோழனுடைய படைத்தலைவன் கருணாகரத் தொண்டைமான் ‘இரை வேட்ட பெரும் புலிபோல்’ கலிங்கம் சென்று பகைவரைத் தாக்கி வெற்றி பெற்றான். அவன் அடைந்த வெற்றியைச் சோழ வேந்தன் அடைந்ததாகவே வைத்து இந்நூல் பாராட்டுகிறது.

இந்நூலைப் பாடிய பெரும் புலவர் சயங்கொண்டார் ஆவார். இவர் பிறந்த ஊர், சோழநாட்டைச் சேர்ந்த தீபங்குடி. காலம் கி. பி. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகும். ‘பரணிக்கோர் சயங்கொண்டான்’ என இவர் பாராட்டப் பெற்றுள்ளார்.

இந் நூல், கடவுள் வாழ்த்து முதல் களம்பாடியது ஈடுகப் பதின்மூன்று பகுதிகளை உடையது. அவற்றுள் காளிக்குக் கூளி கூறியது என்பதில் ஒரு பகுதி இங்குப் பாடமாக வந்துள்ளது. இது கருணாகரன்படையும் கலிங்கப் படையும் பொருத போர் பற்றிய வருணனையாகும். இப்பகுதியில் வரும் செய்யுள்களின் நடை போர்க்கள ஆரவாரத்திற்கு ஏற்ற மிடுக்கும் படபடப்பும் அமைந்த நடையாகும். உணர்ச்சிக்கு ஏற்ப நடை அமைக்கும் புலமைத் திறன் இங்குப் போற்றத் தக்கதாகும்.

காளிக்குக் கூளி கூறியது

போர்

1. எடுமெடு மெடுமென வெடுத்ததோ
ரிகலொலி கடலொலி யிகக்கவே
விடுவிடு விடுபரி கரிக்குழாம்
விடும்விடு மெனுமொலி மிகைக்கவே.
2. வெருவர வரிசிலை தெறித்தநாண்
விசைபடு திசைமுகம் வெடிக்கவே
செருவிடை யிளையவர் தெழித்ததோர்
தெழியுல குகள்செவி டெடுக்கவே.
3. எறிகட லொடுகடல் கிடைத்தபோ
லிருபடை களுமெதிர் கிடைக்கவே
மறிதிரை யொடுதிரை மலைத்தபோல்
வருபரி யொடுபரி மலைக்கவே.
4. கணவரை யொடுவரை முனைத்தபோற்
கடகரி யொடுகரி முனைக்கவே
யினமுகி லொடுமுகி லெதிர்த்தபோ
லிரதமு மிரதமு மெதிர்க்கவே.
5. பொருபுலி புலியொடு சிலைத்தபோற்
பொருபட ரொடுபடர் சிலைக்கவே
யரியிடு டரியின மடர்ப்பபோ
லரசரு மரசரு மடர்க்கவே.
6. விளைகனல் விழிகளின் முளைக்கவே
மினலொளி கனலிடை பிறக்கவே
வளைசிலை யுருமென விடிக்கவே
வடிகுணை றெடுமழை சிறக்கவே

7. குருதியி னதிவெளி பரக்கவே
 குடர்நிரை நுரையென மிதக்கவே
 கரி துணி படுமுட லடுக்கியே
 கரையென விருபுடை கிடக்கவே.
8. மருப்பொடு மருப்பெதிர் பொருப்பிவை யெனப்பொரு
 மதக்கரி மருப்பி னிடையே
 நெருப்பொடு நெருப்பெதிர் கூடர்ப்பொறி தெறித்தெழு
 நிழற்கொடி தழற்க துவவே.
9. முடுகிய பவன பதத்தி னுகக்கடை
 முடிவினி லுலக முணச்சுடர் விட்டெழு
 கடுகிய வடவன லத்தினை வைத்தது
 களமுறு துரக கணத்தின் முகத்திலே.
10. அலைபடை நிரைக ணிரைத்த செருக்கள
 மழல்புரி களமென வொப்பில விற்படை
 தலைபொர வெரிய நெருப்பினின் மற்றது
 தழல்படு கழைவன மொக்கினு மொக்குமே.
11. தழல்படு கழைவன மெப்படி யப்படி
 சடசட தமர மெழப்பக ழிப்படை
 யழல்படு புகைபொழி யப்பொழி யச்சில
 ரடுசிலை யகழி தொடுத்து வலிப்பரே.
12. அடியொடு முடிக டுணித்து விழப்புரு
 மளவரி தொடையக லத்தொ டனைத்தனர்
 நெடியன சிலசர மப்படி பெற்றவர்
 நிறைசர நிமிர விடத்துணி யுற்றவே.

13. நிறைசர நிமிர விடத்துணி யுற்றவர்
 நெறியினை யொடியெறி கிற்பவ ரொத்தெதி
 ரறைகழல் விருதர் செருக்கற வெட்டலி
 னவருட லிருவகிர் பட்டன முட்டவே.
14. அமர்புரி தமதக லத்தி டைக்கவி
 முகுகரி நுதலி லடிப்ப ரிக்களி
 றெமதென விருகண் விழிக்க வட்கின
 ரெனவிடு கிலர்படை ஞர்க்கு வெட்கியே.
15. அலகில் செருமுதிர் போதில் வண்டைய
 ரரச னரசர்க னாதன் மந்திரி
 யுலகு புகழ்கரு னாதன் ரன்றுன
 தொருகை யிருபனை வேழ முந்தவே.
16. ஒருவ ரொருவரி னேட முந்தின
 ருடலி னிழலினை யோட வஞ்சின
 ரருவ ரருவ ரெனவி றைஞ்சின
 ரபய மபய மெனா நுங்கியே.
17. வரைக்கலிங்கந் தமைச்சேர மாசை யேற்றி
 வன்றுறு பறித்துமயிர்க் குறையும் வாங்கி
 யரைக்கலிங்க முரிப்புண்ட கலிங்க ரெல்லா
 மமணரெனப் பிழைத்தாரு மநேக ராங்கே.
18. வேடத்தாற் குறையாது முந்நூ லாக
 வெஞ்சிலைநாண் மடித்திட்டு விதியாற் கங்கை
 யாடப்போந் தகப்பட்டோங் காத்தோம் பென்றென்
 றபிதாவிட் டுயிர்பிழைத்தா ரநேக ராங்கே.

19. குறியாகக் குருதிநீர்க் கோடி யாடை

கொண்டுடுத்துப் போர்த்துத்தங் குஞ்சி முண்டித்
தறியீரோ சாக்கியரை யுடைகண் டாலென்
றப்பிரமண் ணியமிடுவா ரநேக ராங்கே.

20. சேனைமடி களங்கண்டு திகைத்து நின்றேந்

தெலுங்கரே, மென்றுசிலைக் கலிங்கர் தங்க
ளானைமணி யினைத்தாளம் பிடித்துப் பாடி
யடிப்பாண ரெனப்பிழைத்தா ரநேக ராங்கே.

21. இவர்கண்மே லினியொருவர் பிழைத்தா ரில்லை

யெழுகலிங்கத் தோவியர்க் ளெழுதி வைத்த
சுவர்கண்மே லுடலன்றி யுடல்க ளெல்லாந்
தொட்டீர்த்துப் பிடித்தறுத்தார் சூர ராங்கே.

22. கடற்கலிங்க மெறிந்துசயத் தம்ப நாட்டிக்

கடகரியும் வயமாவுந் தனமுங் கொண்டு
சுடர்க்கதிர்வா ளபயனடி யருளி னேடுஞ்
சூடினான் வண்டையர்கோன் றெண்டை மானே.

7. வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்

பாரதம் என்பது பரதனின் வழிவந்தவர்களுடைய வரலாற்றைக் கூறும் நூல் என்பர். பரதன் வழித்தோன்றல்களே பாண்டவரும் துரியோதனாதியரும் ஆவர்.

இந்நூலை வில்லிபுத்தூரார் வடமொழி வியாச பாரதத்தினின்று மொழிபெயர்த்துத் தமிழில் இயற்றினார். ஆயினும் இவர், வடநூற் கதையை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு அதில் கொள்ளுவுன கொண்டும், தள்ளுவன தள்ளியும் சுடைபட இயற்றினார் எனலாம். வில்லிபாரதம் 4440 பாக்களைக் கொண்டது.

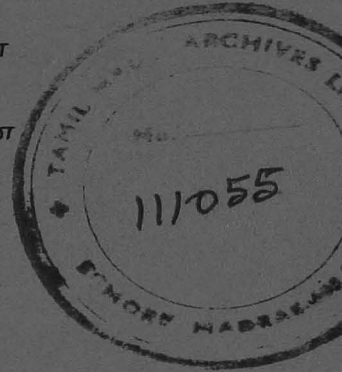
வில்லிபுத்தூரார் திருமுனைப்பாடி என்னும் நடுநாட்டில் சனியூரிற் பிறந்தவர். சந்த இன்பம் அமைந்த பாடல்கள் இயற்றுவதில் புலமை நலம் சான்ற பெரியார். இவரது மாட்சி உணர்ந்த நடுநாட்டு வக்கபாகை அரசன் வரபதியாட்கொண்டான் என்பவன், இவரைத் தன் அவைக்கழைத்துப் பாரதத்தைத் தமிழில் பாடுமாறு வேண்ட, இவர் அவ்வாறே பாடினார் என்பதை இந்நூற் பாயிரச்செய்யுளால் அறியலாம். இவரது காலம் 500 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டது எனக் கருதப்படுகிறது.

பாடப் பகுதியாகிய உலூகன் தூது சுருக்கம், வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தின் ஐந்தாவது பருவமாகிய உத்தியோக பருவத்தில் உள்ளது. பாண்டவர்கள் வனவாசமும் கரந்துறைதலும் முடிந்தபிறகு, மீண்டும் தம் அரசரிமையைப் பெறுவதற்குச் செய்யும் முயற்சி பற்றிய பருவம் இது. கண்ண பெருமானின் அறிவுரையும் மற்றவர்களின் நல்லுரையும் கேட்டு, துரியோதனனிடம் தூது அனுப்பிக் கேட்டுவரல் நல்லது என்று முடிவு செய்து, அதன்படி உலூக முனிவரை அத்தினுபுரிக்குத் தூது அனுப்புதலும், அவர் தூது சென்று வருதலும் இங்குக் கூறப்படுகின்றன.

உலூகன் தூது சுருக்கம்

1. வல்லி னூலவன் கொண்டமண் மீளவும்
வல்லினூற் கொளலன்றி
வில்லி னூலமர் மலைந்துகொள் னூதுமெனல்
வேத்துநீ தியதன்ருற்
சொல்லி னூலொரு தூதினி லறியலாஞ்
சுயோதன னினைவென்று
கல்லி னூல்வரு கன்முகில் விலக்கிய
கரியமா முகில்சொன்னான்.
2. உரிய வம்புவி யுதிட்டிரன் றினையவ
ணுற்றவர் பலர்காணப்
பரிய வன்பெருஞ் சூதினால் வென்றுபல்
லாண்டடிப் படவாண்டான்
றிரிய வன்புடன் வாங்குதற் கெண்ணுமித்
தீமதி கொடிதென்று
கரிய வன்புகல் கட்டுரை கேட்டபின்
காமபா லனுஞ்சொன்னான்.
3. இனைய சாத்தகி தமையனை மிகக்கரி
தீதயமா யினுநாவில்
வினையு மாற்றநின் றிருவடி வினுமிக
வெள்ளையா கியதென்ன
வுனைய வார்த்தைக னூரைத்தன னூரைத்தலு
முற்றவ ரிடுக்கண்கள்
கனையு மாப்புய லிருவரு மொழிமினுங்
கட்டுரை யினியென்றான்.

4. பேரு லூகமும் பிணையுநல் கியபெரும்
பிறப்புடைப் பரித்திண்டேர்க்
காரு லூகல நிகரடிக் களிற்றுடைக்
கண்ணிலா வரசன்பாற்
சீரு லூகனைத் தூதுசென் றிவர்மனஞ்
செப்பிமீள் கெனப்போக்கி
யோரு லூகல முடன்றவழ்ந் தவன்றன
தூர்புகுந் தனனன்றே.
5. இந்த வந்தண னீயிசைத் தனவெலா
மியல்புட னினிதாக
வந்த வந்தனோ டுரைத்தபி னவனினை
தவனிதந் திலனாகின்
முந்த வந்தண்மா முரசுகே தனதிரு
முகம்வர விடுகென்று
வந்த வந்தமன் னவர்களுந் தத்தமா
நகரடைந் தனார்மன்றே.
6. அரசர் போனபின் மால்பணி தவறுரு
தம்முனி தனைநோக்கி
முரசு கேதன னீயெழுந் தருள்கென
முனிவனைத் தொழுதேத்தி
விரைசெய் தார்புனை வீடும னெந்தைமெய்
விதுரன்வே தியர்கோவைப்
பரசி னோமடி யென்றுபின் னூரியசொற்
பணித்தரு ளெனப்போந்தான்.
7. போன நான்மறைப் புரோகித னத்தினு
புரிபுகுந் தெரிபைம்பொன்
மான வார்கழற் றிருதராட் டிரனெனு
மன்னவை தனிலெய்த
ஞான மாமுனி வரவுகண் டெதிர்கொளா
நயந்திரு பதம்போற்றி
யான மாமணி யாசனத் திருத்தினு
னரவவெங் கொடியோனே.

8. விந்த மன்னதோள் வீடுமன் முதலியோர்
 விழைவுடன் ரொழுதேத்தி
 வந்த வாறுரைத் தருள்கென வறன்மகன்
 வந்தனை முதற்கூறி
 யந்த ஞ்சிய கந்தடர் கடகளிற்
 றரசனு மவன் றந்த
 மைந்தர் யாவருங் கன்னனுஞ் சகுனியு
 மனங்கனன் றிடச்சொல்வான்.
9. ஆண்டு பன்னிரண் டடவியுற் ரொருவரு
 மறிவுரு வகைமற்றே
 ராண்டு மன்னிய பாண்டுவின மதலைய
 ரைவரும் வெளிப்பட்டா
 ராண்டு மன்னர்முன் சூதுபோர் பொருதழிந்
 தளித்திடு தலினீர்கொண்
 டாண்டு வந்தபார் நும்மொழிப் படியவர்க்
 களித்திரோ வளியிரோ.
10. முன்ன ரும்பொரு துள துநீர் சூதுபோர்
 மோதுபோர் கருதாம
 லின்ன மும்பொர வேண்டுமேற் பொருதிடு
 மிலஞ்சியிற் பொலஞ்செங்கா
 லன்ன முங்கிரி மயில்களு முடன்விளை
 யாடுநல் வளநாட்டீர்
 பின்ன மும்பிற வாதினிப் பண்டுபோற்
 பீடுறும் பெருவாழ்வும்.
11. அன்றி யேயவ ருடன்மலை குவமென
 வழிவினைக் கருதாமல்
 வென்றி யேநினைந் தெதிர்த்திரே லுங்களால்
 வெல்லுத லரிதம்மா
 கன்றி யேயடல் வீமனும் விசயனுங்
 களம்புகி லனைவீரும்
 பொன்றி யேவிடு கின்றிர்நீர் முனிவர்சொற்
 பொய்க்குமோ பொய்யாதே.

12. என்று பூசுர னியம்பலுங் குங்கும
 மெழிலுறு மிணைமேருக்
 குன்று பூசிய தனையபொற் றடம்புயக்
 குருகுல வயவேந்த
 னின்று பூசைபோ லிருந்துழி யுரைக்கும்
 திகலதன் றிருவர்க்குந்
 துன்று பூசலிற காணலா மாண்மையுந்
 தோள்வலி மையுமென்றான்.
13. கல்வி தூயநெஞ் சிலாதவச் சுயோதனன்
 கழறிய மொழிகேட்டு
 வில்வி தூரனிவ் வேதியன் மொழிப்படி
 மேதினி வழங்காமற்
 புல்வி தூடக ரினுமுணர் விலாதவர்
 புகலும்வா சகங்கேட்கிற்
 செல்வி தூரிய ளாய்விடுஞ் சுற்றமுஞ்
 சேனையுங் கெடுமென்றான்.
14. திரத்து வாய்மைநீ தவறிமற் றவருடன்
 சேனையுந் திறலுங்கொண்
 றுத்து வாளாம ருடற்றலோ பெரும்பிழை
 யுடன்றனை யாமாகிற்
 சரத்து வாய்தொறுஞ் சோரிகக் கிடவிடுந்
 தனஞ்சயன் றனுவென்று
 பரத்து வாசனும் பகர்ந்தனன் கிருபனும்
 பகர்ந்ததே பகர்ந்திட்டான்.
15. காடு மன்னுநின் புதல்வருக் கறுதிசெய்
 காலமோ கழிந்தன்று
 நாடு மன்னவ கொடாமல்வெஞ் சமர்பொர
 நாடினை யெனினுளைக்
 கோடு மன்னுவி லருச்சுனற் கெதிரெவர்
 குனிக்கவல் லவரென்று
 வீடு மன்றிருத் தனயனோ டுறுதிகள்
 வெகுண்டுரைத் தனனன்றே.

16. முன்ன மேயுகி ரிழந்தவெம் புலியென
முரணழி முனிமைந்தன்
றன்னை மற்றவ னிடத்துநீ கற்றவெஞ்
சரத்தின்வென் றமையல்லா
லென்ன சேவகங் கொண்டுநீ யாரையு
மிகழ்ந்துரைப் பதுவென்று
கன்ன னுந்திறற் காங்கெயன் றன்னொடு
கண்சிவந் துரைசெய்தான்.
17. தூம வெங்கனற் றேன்றிய தோகையத்
தொடையல்தூட் டியநாளி
மூம வெஞ்சிலை நாணெடுத் தனையடா
நரனெடும் போர்செய்தாய்
தாம வெண்குடை நிருபனை யந்தர
சரிதர்கொண் டேகாமல்
வீமன் வெஞ்சிறை மீட்டநா னினுந்திறல்
வினாபுரி முனைவென்றாய்.
18. ஒருதன் மாநெடுந் தேரினை யறிவுரு
வுத்தரன் விரைந்தூர
நெருந லானிரை கவர்தரு முகத்தினு
நின்றனை நெடும்போது
மருந ருஷமிழ் துழாயவன் றேர்விட
மலையுநாள் வயவாளி
நெருநர் மேல்விடா விசயனை நீயலால்
வெல்லவல் லவருண்டோ.
19. கங்கை மாமக னிவையிவை புகலவுங்
கன்னனைக் கசிந்துட்கொண்
டங்கை கொட்டிகக் கிருந்தவந் தணையு
மவமதித் தெமதேபார்
தங்கள் கானகந் தமதெனப் புகன்றனன்
சர்ப்பகே தனனந்தப்
பங்க யாசன முனிவனு மீண்டுபோய்ப்
பாண்டவர்க் கவைசொன்னான்.

8: முத்தொள்ளாயிரம்

சங்ககாலத்திற்குப் பிறகு தொகுக்கப்பட்ட சிறந்த நூல்களுள் ஒன்று முத்தொள்ளாயிரம். சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் தமிழகத்து மூவேந்தரையும் புகழ்ந்து பாடிய வெண்பாக்கள் உடையது இந்நூல். மூவேந்தரையும் பற்றிய தொள்ளாயிரம் பாடல்கள் உடையது எனப்பெயர்க் காரணம் கூறுவர். ஆயின், இப்போது கிடைப்பன நூற்றைம்பது பாட்டுக்களே ஆகும். இப்பாட்டுக்கள் சுவை நிரம்பியவை; கற்பனை வளம் உடையவை; பாட்டுக்கலைக்கு உரிய கலைச்செல்வம் வாய்ந்தவை. இந்நூலின் காலம் கி. பி. ஐந்து அல்லது ஆறாம் நூற்றாண்டு என்பர்.

சேரன்

1. அள்ளற் பழனத் தரக்காம்பல் வாய்அவிழ
வெள்ளந்தீப் பட்ட தெனவெரீஇப் புள்ளினந்தங்
கைச்சிறகாற் பார்ப்பொடுக்குங் கவ்வையுடைத்தரோ
நச்சிலவேற் கோக்கோதை நாடு.
2. களிகள் களிகட்கு நீட்டத்தங் கையாற்
களிகள் விதிர்த்திட்ட வெங்கட்—டுளிகலந்
தோங்கெழில் யானை மிதிப்பச்சே ருகுமே
பூம்பொழில் வஞ்சி யகம்.
3. வானிற்கு வையகம் வென்றது வானத்து
மீனிற் கணையார் மறமன்னர்—வானத்து
மீன்சேர் மதியனையான் விண்ணுயர் கொல்லியர்
கோன்சேரன் கோதையென் பான்.

சோழன்

4. காவல் உழவர் களத்தகத்துப் போரேறி
நாவலோடு வென்றழைக்கும் நாளோதை—
காவலன்றன்
கொல்யானை மேலிருந்து கூற்றிசைத்தாற் போலுமே
நல்யானை கோக்கிள்ளி நாடு.
5. மாலை விலைபகர்வார் கிள்ளிக் களைந்தபூச்
சால மருவியதோர் தன்மைத்தால்—காலையே
விற்பயில் வானகம் போலுமே வெல்வளவன்
பொற்பார் உறந்தை யகம்.
6. அந்தணர் ஆவொடு பொன்பெற்றார் நாவலர்
மந்தரம்போல் மாண்ட களிறூர்ந்தார்—எந்தை
இலங்கிலவேற் கிள்ளி இரேவதிநாள் என்னோ
சீலம்பிதன் கூழ்ந்த வாறு.

பாண்டியன்

7. பார்படுப செம்பொன் பதிபடுப முத்தமிழ்நூல்
நீர்படுப வெண்சங்குமம் நீத்திலமும்—சாரல்
மலைபடுப யானை யவமாறன் கூர்வேற்
றலைபடுப தார்வேந்தர் மார்பு.
8. நந்தி னிளஞ்சினையும் புன்னைக் குவிமொட்டும்
பந்த ரிளங்கமுகின் பாளையும்—சிந்தித்
திகழ்முத்தம் போற்றோன்றுஞ் செம்மற்றே தென்னன்
நகைமுத்த வெண்குடையா னுடு.
9. மடங்கா மயிலூர்த்தி மைந்தனை நானுங்
கடம்பம்பூக் கொண்டேத்தி யற்றால் தொடங்கமருள்
நின்றிலங்கு வென்றி நிறைகதிர்வேல் மாறனை
இன்றமிழால் யாம்பாடும் பாட்டு.

9. சரபேந்திர பூபால குறவஞ்சி

இந்நூலாசிரியர் கும்பகோணத்தை அடுத்த கொட்டை யூரில் சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். அக்காலத்தில் தஞ்சையில் இருந்த சரபோஜி மன்னர், இவருடைய புலமைத்திறத்தைக் கேள்வியுற்றுத் தம்பால் அழைத்துத் தம் அரண்மனைப் புலவராக அமர்த்திக்கொண்டார். மன்னரின் விருப்பத்திற்கிணங்க, பல ஏட்டுச் சுவடிகளைத் தொகுக்கும் பணியில் இவர் ஈடுபட்டார். கோடச்சுரக் கோவை முதலிய சில நூல்களும் இயற்றினார். இவர் எளிய நடையில் பாடல்கள் இயற்றுவதில் வல்லவர்; சொல்லணிகள் அமைத்துப் பாடுவதிலும் தேர்ந்தவர்.

இக் குறவஞ்சி நாடகம், 39 கீர்த்தனைகளும் 3 வெண்பாக்களும் 2 அகவல்களும் 25 விருத்தங்களும் 2 கொச்சகக் கலிப்பாக்களும் கொண்டது.

குறவஞ்சி என்பது, நாடக வகையைச் சேர்ந்த சிற்றிலக்கியம் ஆகும். காதலால் வருந்தும் தலைவிக்குக் குறத்தி குறி கூறுவதாக அமைவது இந்நூல். குறம் என்றும் குறத்திபாட்டு என்றும் இத்துறை மற்ற நூல்களில் காணப்படும். குறத்தியின் இயல்பு, அவள் குறி கூறுதல், பிறகு குறவன் அவளைத் தேடிவந்து காணுதல் முதலிய பகுதிகள் இதில் அமைவதால், இப்பெயர் பெறுவதாயிற்று (குறவஞ்சி—குறப்பெண்; வஞ்சி—வஞ்சிக்கொடி போன்றவள்.)

தலைவி குறத்தியை நோக்கி, 'நீ யார்? உன் நாடு எது? மலை எது?' எனக் கேட்கும்போது, குறத்தி அவற்றிற்கு விடை கூறுவாள். குறத்தி தன் மலையைப் பற்றிக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது இப் பாடப் பகுதி.

குறத்தி தன் சொந்தமலை கூறுதல்

பல்லவி

குடிசைவைத்து வாழாமலை கூறுவன்பூங் கொடியே
கோகிலமே யனப்பெடையே குலவுமிளம் பிடியே

சரணங்கள்

1. தங்கமகா மேருவினிற் றண்குடிசை தொடுத்தோம்
சாபமலை யென்றுரைத்தார் தாமொடு விடுத்தோம்
சங்கரனார் கைலைமலை தனிலுறையச் சென்றோம்
தவப்பூத கணகள் கண்டோஞ் சிவப்பிரீதி
யென்றோம்.
2. திங்களணி காளத்தி கண்டதனை நயந்தோம்
திண்ணன்கண்ணப் பறித்ததுமுன் னின்னதென்றார்
பயந்தோம்
அங்குலவு குற்றூல மலையினுறப் போனோம்
அருவிபின்முழ் கிடுவிரென்றார் நழவிவர லானோம்
3. ஏறிவட வேங்கடத்தி லிருக்கவிடம் பார்த்தோம்
இன்ன துமால் கொண்டமலை யென்றுரைத்தார்
தீர்த்தோம்
ஈறிலுயர் பழனிமலை யினிதெனவே குறித்தோம்
இடும்பன்மலை யெனப்புகன்றார் திடங்கொளதை
வெறுத்தோம்.
4. தூறுமுகில் சூழமொரு தூயமலை தொட்டோம்
தூங்கன்மலை யீங்கிதென்ற ராங்கதனை விட்டோம்
கூறுபுகழ்ச் சேரலன்றன் குவடணந்தோ மப்பால்
கொல்லியிது வென்றுரைத்தார் தள்ளிவந்தோ மிப்பால்

5. விராலிமலை சோலைமலை ஸ்வாமிமலை யம்மே
விளங்குமெங்கள் குலவள்ளி குகந்தளித்தோ மம்மே
பிரான்மலையுஞ் சிராமலையும் பிறுமலையு மம்மே
பிறைமுடிமேல் வைத்திருக்கும் பிரான்மலைக ளம்மே.
6. தராதலம்போற் றிடமேவுந் தஞ்சையிலெந் நாளும்
தங்குசர போஜிமன்னர் சிந்தைமகிழ்ந் தாளும்
புராதனமா மலையாகிப் புகழ்தவத்தோர் முந்தப்
பொருந்திவளர் நேரியெங்கள் சிறந்தமலை யம்மே.
7. நேரிமலை மேற்குடிசை நிலைக்கவைத்தோ யம்மே
நீடுமது வெங்கள்குடி தழைக்கவைத்த தம்மே
தாரகைகள் போலமுத்தந் தயங்குமதி லம்மே
சந்தமுறு நேறியெங்கள் சொந்தமலை யம்மே.

10. மாரி வாயில்

ஆசிரியர் : ச. சோமசுந்தர பாரதியார்

மாரிவாயில் என்பதற்கு மேகத்தைத் தூதனுப்பல் என்பது பொருள். கார் முகிலைக் காதல் தூதனுப்புவதாகச் செய்யுள் செய்வது பண்டைய இலக்கிய மரபாகும். இம் மாரி வாயில், பாண்டவரில் நடுப்பிறந்த பார்த்தனுக்கு, அவன் தமிழ்மனைவியான பாண்டியன் மகள், மாரியைத் தூதனுப்பியதாகப் புனைந்து கூறுவது.

இந்நூலாசிரியராகிய நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் (1879-1959) திறஞ்சான்ற வழக்கறிஞராயும் பின்னர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியராயும் பணியாற்றிய பெருமை மிக்கவர். உள்ளம் உணர்ந்ததை அஞ்சாமல் கூறும் பேராற்றலும், உரைநயங்காணும் புலமைத் திறனும் இவர்தம் இயல்பெனலாம். சிறந்த கட்டுரை யாசிரியராக மட்டும் அன்றி, தேர்ந்த உரையாசிரியராகவும் இவர் விளங்கினார் என்பதற்கு, இவர் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரப் பகுதிகட்கு எழுதிய உரைநூல் சான்றாகும்.

இலக்கியப் புலவராக மட்டுமின்றித் தமிழ் நலம் குறித்துத் தமிழகமெங்கும் எழுத்தாலும் பேச்சாலும் பெருந்தொண்டாற்றிய அறிஞராகவும் விளங்கினார்.

நீலமலை

1. இத்திரு மலையி னீங்கி னிளநில வெறிக்கு மூரல்
முத்திருந் தலர்ந்த செம்பொன் முளரியின் முகத்தர்
வைகல்
மத்திருந் திழுக்கு மாய மகளிர்அங் குழலை மாரி
ஒத்திருந் தொழுவா நீல மலையினை யுவந்து காண்பை
2. நோய்தர அறியாச் சீதம் வளம்செய நுடங்கு மஞ்ச
வேய்தர வசந்த மொன்றே விழைந்தவ ணிலவ
வென்று
பாய்தரு மருவித் தாளப் பண்ணொடு மஞ்சை யால
ஆய்தர ஞானந் தேடு மழகர சிருக்கும் ஆங்கண்.
3. மாய்தரும் வளமங் கோரா மலையினில் இயற்கைத்
தெய்வம்
காய்ந்தரும் வெயிலின் வெம்மை கண்டறி யாத கானில்
வேய்தரும் குழற்கா லூத மென்சிறை மிழற்ற
வெற்பிற்
சேய்தருங் கலுழி பாடச் சிறந்தர சிருக்கு மம்மா!

1. புறநானூறு

புறம்+நானூறு=புறநானூறு. புறப்பொருளைப் பற்றிக் கூறும் நானூறு பாடல்களைக் கொண்ட நூல் என்று பொருள்படும். எனவே இது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகை.

திணை - ஒழுக்கம். மக்கள் வாழும் ஒழுக்க நிலைகளைச் சில வகைகளாகப் பிரித்து அவைகளைத் திணை எனப் பெயரிட்டனர். அவற்றின் உட்புரிவுகளே துறைகள்.

1. கடலுள் மாய்ந்த இளம் பெருவழுதி :— இவன் பாண்டிய மன்னன். 'வழுதி' என்பதே பாண்டியருக்கு உரிய சிறப்புப் பெயர். இப் பாடலால் இவன் சிறந்த பண்பாளன் எனத் தெரிகின்றது. கலத்தில் செல்லும்போது கடலுள் கலம் கவிழ்ந்து இவன் மாண்டிருக்கவேண்டும்; எனவே இப்பெயர் பெற்றான். அரசனாயினும் சிறந்த புலவன் இவன் என்பதை இப்பாட்டு அறிவுறுத்துகின்றது.

திணை - பொதுவியல்: முன் தனித்தனியே வரையறுத்துச் சொல்லப் பெற்ற திணைகளில் சேராதவற்றைத் தொகுத்துப் பொதுவான நீதிகளைச் சொல்லும் பகுதி.

துறை - பொருண்மொழிக் காஞ்சி :— நிலைத்த பொருள் இது என்று வலியுறுத்துவது.

தமியர் - தனியராக; முனிவிலர் - யாரோடும் கோபம் கொள்ளாதவர்; அஞ்சுவதஞ்சி - அஞ்சவேண்டிய கொடுமைகளுக்கு அஞ்சி; துஞ்சல் - சோம்பியிருத்தல்; பெறினும் - பெற்றாலும்; கொள்ளலர் - பெறமாட்டார்; அயர்விலர் - கவலை இல்லாதவர்; மாட்சி - தன்மை; தமக்கெனமுயலா - தமக்கெனப் பாடுபடாத; நோன்தாள் - வலிய முயற்சி.

தமக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழும் நல்லவர் இருக்கின்ற காரணமே உலகநல்வாழ்வுக்கு அடிப்படையாக அமைகின்றது என்பது விளக்கம். 'என் ஆணையால் தான் உலகம் உள்ளது' என எண்ணுது, இவ்வாறு எண்ணுவது இவன் பண்பினை விளக்குகின்றது.

2. ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்:— இப்பாடலைப் பாடியவனும் பாண்டிய மன்னனே. ஆரிய நாட்டுப் படைகளைக் கடந்து வெற்றி கொண்டமையின் இவன் 'ஆரியப் படை கடந்த' என்ற அடைமொழி பெற்றான். இவன் இயற்பெயர் 'நெடுஞ்செழியன்' என்பது. கோவலனைக் கொன்றவனையும், 'வடவாரியர் படை கடந்து தென் தமிழ்நாடு ஒருங்காண்ட நெடுஞ்செழியன்' என இளங்கோவடிகள் கூறுகின்றார். இருவரும் ஒருவரோ என்பது எண்ணிப் பார்க்க வேண்டிய ஒன்று.

இப்பாடலில் கல்வியின் சிறப்பை விளக்குகிறான். அறிவுடையோனே அரசைச் செம்மையாகச் செலுத்த முடியும் என்ற உண்மையினையும், அவ்வறிவு கல்விபால் பெறக்கூடியது என்ற நிலையையும், எப்படியாயினும் பாடு பட்டுக் கற்க வேண்டும் என்பதையும் கற்பவன் எக்குடிப் பிறப்பினும் ஏற்ற மடைவான் என்பதையும் விளக்குகிறான். திணையும் துறையும் மேற்கண்டவைகளே.

உற்றுழி - தேவை நேர்ந்தவிடத்து; உறுபொருள் - மிகுபொருள், பொருந்திய செல்வம்; பிறறை நிலை - வழிபடு நிலை; முனியாது - வெறுக்காது; ஓரன்ன - ஒரு தன்மைத் தாகிய; உடன் வயிற்றுள்ளும் - உடன் பிறப்பினுள்ளும்; பூல் - மேன்மை; ஆறு - வழி; நாற்பால் - நால்வகைக்குலம்; கீழ்ப்பால் - தாழ்ந்த குலம்; அவன்கட் படுமே - அவன் வழியே சென்று நிற்பான்.

3. பாண்டியன் அறிவுடைநம்பியைக் காணச் சென்ற பிசிராந்தையர் பாடியது. இப்பாண்டியன் பெயர் கொண்டே இவன் சிறந்த அறிவுடையவன் என உணர முடிகின்றது. நாடாளுந் மன்னவன் எப்படி வாழ்வாங்கு வாழும் வகையும்

வழியும் அறிந்து நடக்க வேண்டும் என்பதையும், அவ்வாறு நடவாவிட்டால் நாடு கெடும் நிலையையும் நல்ல உவமையைக் கொண்டு பிசிராந்தையார் அவனுக்கு விளக்குகிறார். நட்புக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக உள்ளவர் பிசிராந்தையார்; கோப்பெருஞ்சோழனுடன் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தவர். விளைந்த நெல்லைப் பதம் அறிந்து அறுவடை செய்து கவளமாகப் பயன்படுத்தினால் யானைக்குப் பல நாளைக்கு உணவாகும். ஆனால் அவ்வயலில் யானை தானே புகுந்து மிதித்துக் கலக்கினால் என்ன ஆகும்? அப்படியே நெறியல்லா நெறி நிற்கும் அரசனும் தன் வாழ்வையும் உலக வாழ்வையும் பாழ்படுத்தி நிலைகுலைவான் என்கின்றார்.

பாடாண் திணை-பாட்ப்படும் தலைவன் ஒழுக வேண்டிய நெறிகூறும் பகுதி.

செவியறிவுறாஉ-செவிகைப்ப நல்லறிவினைக் கொளுத்தும் நிலை; கேட்டல் வழி நல்ல அறிவினை வற்புறுத்துவது.

காய்நெல் - முற்றிய நெல்; கவளம் - சோற்றுத்திரள்; மாநிறைவில்லதும் - 'மா' என்னும் அளவினும் குறைந்த சிறியதான வயலில் விளைவது; செறு - வயல்; தமிழ்து - தனியாக; பெரிது கெடுக்கும் - மிக்க சேதத்தை உண்டாக்கும்; கொளின் - நல்வழியை மேற்கொண்டால்; கோடியாத்து - கோடியாகப் பெருகி; நந்தும் - தழைக்கும்; கிழவன் - உரிமை உடையவன்; வைகலும் - நாள்தோறும்; வரிசை அறியா - நிலையும் முறையும் பண்பாடும் அறியாத; கல்லென் சுற்றம் - ஆரவாரத்தோடு கூடிய சுற்றம்; பரிவு தப-அன்புகெட; எடுக்கும் - தனதாக்கும்; பிண்டம் - பொருள் தொகுதி; நச்சின் - விரும்பின்; புலம் - வயல்.

4. மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார். இவர் கடைச்சங்கப்புலவருள் தலைமை சான்றவர். இவர் தந்தையார் ஆசிரியர் போலும் (கணக்காயர்-ஆசிரியர்.) இப்பாடலால் உலகில் எல்லாம் எல்லாருக்கும் பொது என்ற உண்மையை விளக்கிக் கூறி, செல்வம் பெற்றவர் மற்றவர்களுக்கு அதை வரையாது வழங்க வேண்டும் என்றும், அன்றி, வைத்து அனுபவிப்போமென்றால் தப்பிவிடுமென்றும் காட்டி, ஈகையின் சிறப்பை விளக்குகிறார்.

தீணை-பொதுவியல்; துறை-பொருண்மொழிக் காஞ்சி.

தென்கடல்-தெளிந்த நீரையுடைய கடல்; வளாகம் - உலகு; பொதுமையின்றி-பொதுவாக அன்றி ஒருவருக்கே உரிமையாக; ஒருமையோர் - ஒருதன்மை உடையோர்; நடுநாள் யாமம் - இடையாமம்; கடுமா - விரைந்து செல்லும் குதரை; கல்லா ஒருவன் - படியாத சாதாரண மகன்; உடுப்பன இரண்டே - ஆடை இரண்டு ('உண்பது நாழி உடுப்பது நான்கு முழம்' என்றார் பிறரும்); ஓரொக்கும் - ஒரே தன்மைத்தாகும்; ஈதல் - குறிப்பறிந்து கொடுத்தல்; துய்ப்பேம் - அனுபவிப்பேம்; தப்புந - தவறுவன.

5. பொன்முடியார்— இவர் பெண்பாற் புலவர். இவர் சிறந்த உள்ளம் உடையவர் என்பதும் கடமைநெறி தவறாது வாழ்பவர் என்பதும் நன்கு விளங்குகின்றது.

தீணை :— வாகை - போர்க்களத்தில் வெற்றி பெறும் சிறப்பினைப் பாடுவது.

முதின்குழல்லை; - பெண்களுக்குரிய வீர உணர்ச்சியை மிகுதிப் படுத்திக் கூறுவது. இப்பாட்டில் ஒரு பெண் தான் பெற்றெடுத்த மைந்தனுடைய தலையாய கடன் போர்க்களத்தில் வாட்போரிட்டு வெற்றி காண்பதே எனக்குறிக்கின்றார். இப்பாட்டைப் பாடிய பொன்முடியாரே அத்தகைய சிறந்த வீரம் வாய்ந்தவராக இருந்தார் எனக் கொள்ளலாம்.

புறந்தருதல் - பாதுகாத்தல்; தலைக்கடன் - மேலான முதற்கடமை; சான்றோன் - அறிவுடையவன்; கொல்லன் - எஃகுத் தொழில் செய்வோன்; தண்ணடை - இனிய நல் ஒழுக்கம்; ஒளிறு - நல் ஒளி வீசும்; முருக்கி - மாறுபடச் செய்து; எறிந்து - வீழ்த்தி; பெயர்தல் - வெற்றியோடு திரும்பி வருதல்; காளை - ஆண் மகன்.

2. திருக்குறள்

1. அறன் வலியுறுத்தல்

அறம் வலியுடைத்து என்பதை அறிவித்தல். அறம் பிற பொருள் இன்பம்போல் அல்லாது இம்மை, மறுமை, வீடு என்ற மூன்றையும் தருதலால் அவற்றைக் காட்டிலும் இது வலியுடைத்து என்று கூறுதல்.

1. சிறப்பு - வீடு; எல்லாவற்றினும் சிறந்தமையின் 'வீடு' சிறந்ததெனப் பட்டது என்பர். செல்வம் - இம்மைக்கு வேண்டிய செல்வம்; அறத்தின் ஊங்கு-அறத்தினும் மிக்க; ஆக்கம்-மேன்மேலும் உயரும் சிறப்பு (ஆக்கம் தருவதனை ஆக்க மென்றார்.) அறம், இம்மை மறுமை இரண்டற்கும் உரிய செல்வங்களைத் தரும் என்பதாகும்.
2. இதனால் மேற் சொல்லிய ஆக்கம் கூறுவதோடு, அவ்வறத்தை மறத்தலால் உண்டாகும் கேட்டிணையும் சொல்கிறார். மறத்தல் - மயக்கத்தால் மறத்தல்.
3. ஒல்லும் வகையான் - இயலும் தன்மையால்; ஓவாதே - இடைவிடாதே; செல்லும் வாயெல்லாம் - செல்லும் இடமெல்லாம்; அறம் யாண்டும் செய்யப் பெறவேண்டுவது.
4. எது அறம் என விளக்குகின்றார்.
மாசு - குற்றம்; அறன் அனைத்து - அறன் அந்த அளவினதேயாகும்; ஆகுல நீர - ஆரவாரத் தன்மைய. மனத்தில் குற்றமின்மையே சிறந்த அறமாகும். மனம் குற்றத்தொடு இருப்பின் பிற சொல்லாலும் செயலாலும் பயனில்லை என்பதாம்.
5. மனத்தராய்மைக்கு அடிப்படை கூறுகின்றார்.
அழுக்காறு - பொறாமை; அவா - பேராசை; வெகுளி - கோபம்; இன்னாச்சொல்-கொடுஞ்சொல்; இழுக்கா இயன்றது - கடிந்து நீக்குவது; இவை இன்மையே அறமாகும்.

6. அறம் செய்யக் காலம் பார்க்க வேண்டா.
அன்றறிவாம் - பிறகு பார்த்துக்கொள்வோம்;
பொன்றுங்கால் - இறக்கும் காலத்து; பொன்றூ-
அழியாத, நீங்காத; 'மற்று' அசைநிலை நினைத்த
உடனே அறம் செய்யவேண்டும் என்பதாம்.
7. ஆறு - பயன்; காட்சி அளவையானே அறத்தின்
சிறப்பை விளக்குகிறார். சிவிகை ஏறுவோன்,
சுமப்போன் இடை அறத்தைக் காணலாம். இதற்கு
வேறு வகையிலும் பொருள் காண்பர்.
8. வீழ்நாள் படாமை - வீணாகக் கழியும் நாள் இல்லா
மல்; பிறவி நீங்க அறம் உதவும். குற்றங்கள்
செய்யப் பிறப்பு உண்டாகுமாதலின், அவை
இல்லாத அறத்தால் பிறப்பில்லை என்பதாம்.
9. மற்றெல்லாம் - அறமற்ற பிறவற்றி லெல்லாம்;
புறத்த - துன்பத்தினிடத்த; பிறவற்றால் வருவது
இன்பம்போலத் தோன்றினும் இறுதியில் துன்ப
மாகவே முடியும் என்பதாம்.
10. என்றும் அறமே செய்து, பழியை நீக்க வேண்டும்.
'ஓரும்' என்பன இரண்டும் அசைநிலை. செயற்
பாலது - செய்யத்தக்கது; உயற்பாலது - விடத்
தக்கது.

2. நடுவுநிலைமை

நட்டார் மாட்டும் பகைவர்மாட்டும் ஒரேவகையால் இருக்கும் தன்மை;
அனைவரிடத்தும் அறத்தின் வழுவாது ஒப்ப நிற்பதாகும்.

1. தகுதி - நடுவுநிலைமை; பகுதியால் - உற்றார் நொது
மலர் மாற்றார் என்ற வேறுபாட்டால்; பாற்பட்டு
ஒழுகப் பெறின்-தன் முறைமை விடாது ஒழுகின்.
தகுதி உடையதனைத் 'தகுதி' என்றார். 'பெறின்'
என்பது அருமை தோன்ற நின்றது.
2. செப்பம் - நடுவுநிலைமை, ஆக்கம் - செல்வம்;
எச்சம் - வழியாக வருவோர், எஞ்சி நிற்பார்;
ஏமாப்பு - வலியாதல்.

3. அன்றே - அப்போதே; ஒழியவிடல் - முற்றும் விடுக. 'தரினும்' என்பது 'தராது' என்பதை விளக்கி நின்றது.
4. எச்சம் - மக்கள்; எஞ்சி நிற்கின்ற புகழ், செல்வம் முதலிய எல்லாவற்றிற்கும் பொருந்துவதாகும். மக்கள் உண்மையாலும் இன்மையாலும் அறியப்படும் என்றும் கூறுவர்.
5. கேடு - தீவினையால் வரும் கேடு; பெருக்கம் - செல்வம்; இல் அல்ல-இயல்பாக உள்ளன. எனவே அவற்றின் காரணமாக மனம் கோணாமையே சான்றோர்க்கு அணியாகும் என்பதாம். கோடாமை - நிலைதடுமாறுமை, ஒரு நிலைக்கண் நின்றல்.
6. கெடுவல் என்பது - கெடுவதைக் காட்டும் முன் எச்சரிக்கை; நடுவொரீஇ - நடுநிலையின் நீங்கி; அல்ல - நல்லதல்லாதன; "நினைத்தலும் செய்தலோடு ஒக்குமாகலின் செயின் என்றார்" என்று விளக்கங் கூறுவர் பரிமேலழகர்.
7. நடுவாக - நடுநிலையில் நின்று; நன்றிக்கண் - அறத்தின் வழி; உலகம் - உயர்ந்தோர்; 'நடுநிலைமை தவறாதவர் கெடுவதுபோல் தோன்றினும் உண்மையில் கேடு சூழப்பெற்றவ ரல்லர்' என்பதாம். தாழ்வு, கேடு - ஆகுபெயர்கள்.
8. உவமை வாயிலாக நடுநிலைமையை விளக்குகிறார். சமன்செய்து - சமனாக நின்று; சீர்தூக்கும் - தன்னிடம் வைக்கும் பாரத்தை நேரிய வழியில் வரையறுக்கும்; கோல் - துலாக் கோல்; அமைந்து - நலத்தால் பொருந்தி; ஒருபால் - ஒருபக்கம்; கோடாமை - சாயாதிருத்தல்; அணி - அழகு.
9. சொல் கோட்டம் - சொல்லில் நிலைதவறி வளைதல்; செப்பம் - நடுவுநிலைமை; ஒரு தலையா - ஒருபக்கமாக; உட்கோட்டம் - மன வளைவு, மனம் ஒரு பக்கமாகத் தாழ்தல்.

10. வாணிகம் - இலாபம் ; பிறவற்றையும் தம்முடைய தாகக் கருதிச் செய்வதுதான் வாணிகருக்கு உண்மையில் இலாபம் தருவதாகும் என்கிறார். வேறு வகையில் வருவன இலாபம் போலத் தோன்றினும் முடிவில் இழப்பையே தரும் என்பதாம் பேணி - போற்றிக் காத்து ; பிறவும் - பிறர் பொருளையும் ; தம்போல் - தம் பொருள்போல்.

3. அடக்க முடைமை

மன, மொழி, மெய் ஆகிய மூன்றும் தீநெறிக்கண் செல்லாது அடங்கல்

1. அமரருள் - தேவ உலகத்துள் ; உய்க்கும் - செலுத்தும் ; ஆர் இருள் - கொடிய துன்பம், பாவம் ; உய்த்துவிடும் - செலுத்திவிடும் ; 'உய்த்துவிடும்' என்பது ஒரு சொல்லாய் நின்றது.
2. பொருளா - உயிருக்கு உறுதி தரும் பொருளாக ; ஆக்கம்-செல்வம் ; அதனின் ஊங்கு - அந்த அடக்கத்தைக் காட்டிலும். 'உயிர்' என்பது சாதி ஒருமை, அது ஈண்டு மக்கள்மேல் நின்றது.
3. செறிவு அறிந்து - திட்பம் அறிந்து, நன்மை அறிந்து, நல்லோரான் அறியப்பட்டு ; சீர்மை - மேன்மை ; பயக்கும் - தரும் ; ஆற்றின் - அவ்வழியில்.
4. நிலை - தனக்கென வரையறுத்த நிலை ; அடங்கு தல் - அனைத்துக்கும் இடையில் இருந்தே துய்க்க வேண்டுவதைத் துய்த்துக்கொண்டே அடங்கு தல். மலை - ஆகுபெயர் (மலையின் உயர்ச்சி).
5. செல்வர்க்கே-செல்வம் உடையவருக்கே ; தகைத்து-சிறப்பினை உடைத்து ; செல்வம் - மிகுதி.
6. உவமை வழியால் அடக்கத்தை விளக்குகிறார். ஐந்து உறுப்புக்களையும் இடர் கண்டவுடன் ஆமை அடக்குவதுபோல, மனிதன் மெய் வாய்கண் முக்கு செவி என்ற ஐந்தினையும் தன்வழியே,

தன் வாழ்வு கெடாமல், பாவம் கலக்காமல், அடக்கி ஆளவேண்டும் என்பதாம். ஒருமையுள் - ஒரு பிறப்பின் கண். ஐந்து - ஐம்பொறி; எழுமை - உண்டாகின்ற பல பிறவிகள்; ஏமாப்பு - அரண். இதனால் மெய் அடக்கம் கூறினார்.

7. நாவடக்கம் இன்றியமையாதது என விளக்குகிறார். 'யா' என்பது அ.:றிணைப் பன்மை வினாப்பெயர்; அது ஈண்டு எஞ்சாமை உரை நின்றது. முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது; சோகாப்பர்துன்புறுவர்; இழுக்கு - குற்றம்.
8. தீச்சொல் பொருட்பயன் - தீச்சொல்லின் பொருளால் உண்டாகும் பயன்; நன்று ஆகாதாகி விடும் - பிற அறங்களால் யாதொரு பயனும் இல்லையாகும். தீச்சொற்கள் - பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில் சொல் முதலியன.
9. சொற்களால் வரும் வடு மனத்தில் என்றும் ஆறுது இருக்கும் என்பதாம் இது குறிப்பான் வந்த வேற்றுமை அலங்காரம்.
10. கதம் - கோபம்; செவ்வி-தன்மை, நிலை; அடங்கல்-மனம் புறத்துப் பரவாது அறத்தின் கண்ணே நின்றல்; இதனால் மனவடக்கம் சொன்னார். எனவே மன, மொழி, மெய் மூவிடத்தும் அடங்கி வாழ்தல் சிறப்புடைத்து என்பதை வள்ளுவர் இவ்வதிகாரத்தால் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

4. ஒப்புரவறிதல்

உலக நடையினை அறிந்து செய்தல்; தம்மொடு வாழும் உயிர்களின் நிலை அறிந்து தேவை அறிந்து அவற்றோடு இயைந்து வாழும் பண்பறிந்து வாழ்தல்

1. கைம்மாறு - பதில் உதவி; கடப்பாடு - ஒப்புரவு; மாரி மாட்டு - மேகத்தினிடம்; உலகு - உலகில் உள்ள உயிர்கள்; என்னாற்றும்? - ஒன்றும் செய்ய இயலாது. மேகம் போல்வார் கைம்மாறு கருதாது மற்ற உயிர்களுக்கு ஒப்புரவு ஆற்றுவார்.

2. தாளாற்றி - முயன்று; தக்கார்க்கு - தகுதி உடையவர்களுக்கு; வேளாண்மை - ஒப்புரவு; வருந்திச் சம்பாதித்தவற்றைத் தனக்கெனவே முடிவைக்காது மற்றவர்களுக்கும் வழங்க வேண்டும் என்பதாம்.
3. ஒப்புரவினும் உயர்ந்த ஒன்று இல்லை என்பதாம். புத்தேள் உலகம் - தேவ உலகம்; நல்ல பிற - பிற நல்லன. புத்தேள் உலகில் ஈவாரும் ஏற்பாரும் இலர்.
4. உயிர் வாழ்வான் - உண்மையில் உயிரோடு வாழ்வான் எனப்படுவான்; ஒத்தது - உலக நடைதன்னொடு வாழும் பிற உயிர்களின் நிலை. செத்தாருள் - (இருந்தும்) இறந்தாருள்.
5. ஒப்புரவாளனின் செல்வம் உவமையால் விளக்கப்பெறுகின்றது. ஊருணி - ஊராரால் உண்ணப்படுவது. உலகு அவாம் - உலக உயிர்களால் விரும்பப்படும்; பேரறிவு - மேலான அறிவு (அனைத்தையும் ஒத்து நோக்கும் அறிவு). கெடாது நெடிதுநின்று யாவருக்கும் உதவும் என்பதாம்.
6. இதுவும் உவமை அணி. பயன்மரம் - பயன்படுபழுமரம்; பழுத்தற்றூல் - பழுத்ததுபோலும்; நயனுடையான் - ஒப்புரவு செய்வான்; படின் - பொருந்தின். இதனால் வேண்டாதவர்களும் பயனடைவார்கள் என்பது கூறப்பட்டது.
7. இதுவும் உவமை அணி. மருந்தாகி - உயிருக்கும் உடலுக்கும் மருந்தாகி. தப்பா - கெடாத; மரத்தற்று - மரம் போன்றது; பெருந்தகையான் - ஒப்புரவு உடையவன், தன் குறை நோக்காது எல்லாருக்கும் உதவுபவன்.
8. அனைத்தும் இழந்தாலும் ஒப்புரவை நல்லவர் இழக்கமாட்டார் என்பதாம். இடனில் பருவத்தும் - செல்வம் வற்றிய காலத்தும்; ஒல்கார் - தளரார்; கடன் - தம் கடமை; காட்சியவர் - ஒப்புரவான இயற்கை அறிவுடையவர்.

9. அறம் உள்ளவன் ஒப்புரவு செய்யாமையினையே தரித்திரமாகக் கொள்வான். நல்கூர்ந்தான் ஆதல் - தரித்திரனாதல்; செய்யும் நீர - செய்யும் தன்மையின (ஒப்புரவு); அமைகலாவாறு-செய்யப் பெருது வருந்துதல்.
10. ஒப்புரவால் கேடு வரினும் விரும்பிக்கொள்வர் நல்லவர் என்பதாம். அஃது-அக் கேடு; விற்றுக் கோள் தக்கது உடைத்து - தன்னை விற்றாயினும் கொள்ளும் தகுதியுடைத்து. இதனால் ஒப்புரவினால் வருவது கேடுபோலத் தோன்றினும் உண்மையில் இது கேடன்று என்பதை உணர்த்தினார்.

3. சிலப்பதிகாரம்

1. பெண்ணணி கோலம் - முன் பகுதியில் வேட்டுவ வரியில் காட்டிய 'குமரி'யின் கோலம். பெயர்ந்த - நீங்கிய.
2. புண்ணிய முதல்வி - கவுந்தி அடிகள் ; திருந்தடி - செம்மை பொருந்திய பாதம்.
3. கடுங்கதிர் - கொடிய வேனிற்காலச் சூரியன்.
- 6-10. பாண்டிய நாட்டு அற நெறியாலே கொடிய விலங்கும் பிறவும் பகையற்று வாழ்ந்தன என்கின்றார். கோள்வல் உளியம் - எதிர்ப்பட்டவனைக் கொள்ளும் கரடி; அகழா - தோண்டா; வாள்வரி - ஒளி பொருந்திய கோடுகள்; வேங்கை - புலி; மறவா - மாறுபடா; சூர் - காடுறை தெய்வம்; உரும் - இடி; உறுகண் - துன்பம்; இசை - புகழ்.
11. பகலொளி - சூரிய ஒளி;
13. ஏதம் இல் - துன்பம் இல்லை.
14. குரவர் - (இங்கே) கவுந்தி அடிகள்.
- 16-29. சந்திரன் தோன்றிக் குளிர்ச்சியை அளிக்கும் தன்மையினை விளக்குகிறார். படுங்கதிர் அமையம் - கதிர்ப்படும் சமயம், சூரியன் மறையும் வேளை; மின் தாளை - நட்சத்திரங்களாகிய சேனை; தென்ன வன் குலமுதற் செல்வன் - பாண்டியர் குலமுதல்வனாகிய சந்திரன்; தாரகை - (இங்கே) முத்து; கழநீர் - குவளை; பிணையல் - மாலை; போது - கற்பின் அடையாளமாகிய முல்லை மலர்; குறுமுறி - சிறுதளிர்கள்.
30. ஆரிடை - வழியிடை;
31. கொடுவரி - புலி; மறுகும் - சுற்றித் திரியும்; குடிஞை - கோட்டால்.

32. இடிதரும் - ஆரவாரிக்கும்; உளியம் - கரடி; இளை யாது - அஞ்சாது
33. தொடிவளை - கண்ணகி.
34. மாசறு - குற்றமற்ற; கண்ணகிக்கு வழிவருத்தம் தெரியாதபடி கோவலன் அவளை மெள்ளத் தாங்கிக்கொண்டே, கவுந்தி அடிகளின் அற வுரை கேட்டுக்கொண்டே, அக்கொடிய காட்டி டைச் சென்றான் என்க.
35. ஆரிடை கழிந்து - வழியைக் கடந்து.
37. கான வாரணம் - காட்டுக் கோழி; கதிர் வரவு-சூரியன் புறப்பாடு.
- 38-41. கவுந்தியையும் கண்ணகியையும் புரிநூல் மார் பர் உறைபதி பக்கல் இருத்தி, கோவலன் ஒரு நீர்க்கரையைச் சேர்ந்தான்.
42. வேத ஒழுக்கம் விட்டவர் எனவும், காமங்கண்ணிய வரிப்பாடல் வல்லவர் எனவும், பிறப்பால் மட்டும் வேதியர் எனவும் குறிக்கின்றார்.
தீதுதீர் - கொடுமை நீங்கிய; சிறையகம் - அடைக் கப்பட்ட சிறு வீடு.
43. நீர்தலைப் படுவோன் - நீர்க்கரைக்குச் செல்லும் கோவலன்;
45. ஊது உலைக்குருகு - கொல்லன் உலையில் ஊதும் துருத்தி (பெருமூச்சு விட்டு என்க.)
- 46-55. அப்போது மாதவியால் அனுப்பப்பெற்ற கௌசிகன் வந்து சேர்ந்தான். கோவலன் மன வருத்தத்தால் உருக் குலைய அவளை அறிந்து கொள்ள முடியாதவனாகி, முன்னைய நிகழ்ச்சியைக் குறித்துச் சான்று காட்டினான். கேட்ட கோவலன் அது பற்றி வினவ அவளை உணர்ந்துகொண் டான். கட்புலம் - கண்; அலர் களைந்து - துன்பம் பொருது; பாசிலை - பசிய இலை; குருகு - குருக் கத்தி; மாணி - பிரமசாரி; தீதிலன் - தீமையற்ற கோவலன்;

56. கொள்கையின்-தான் வந்த கொள்கையைக் காட்டி.
57. இருநிதிக் கிழவன் - கோவலன் தந்தையாகிய மாசாத்துவான்; மனைக் கிழத்தி - மாசாத்துவான் மனைவி.
- 63-66. இராமனைப் பிரிந்த அயோத்திபோல, கோவலன் பிரிவால் புகார் வருந்தியது என்க.
பெருமகன் - தசரதன்; அருந்திறல் - இராமன்; முதூர் - புகார்; பேதுறவு - வருத்தம்.
70. படை அமை - கண்படுத்தற்கமைந்த, உறங்கற்கமைந்த;
- 71-72. விழுமம் - துன்பம்; தான் - கௌசிகன்;
75. கண்மணி அனையான் - கண்ணின் மணி போன்ற கோவலன்;
76. மண்ணுடை மண்ணால் முத்திரை செய்யப்பெற்ற; முடங்கல் - கடிதம் (ஓலை).
78. தீத்திறம் புரிந்தோன் - முத்தீயினைக் கொண்டு செயலாற்றும் அந்தணன்;
79. ஆரூர் - துன்பம்.
84. குறுநெறிக் கூந்தல் - மிகச் செறிந்து நெருங்கிய (அடர்த்தியான) கூந்தல்; மண் பொறி - மண் முத்திரை; உணர்த்திக் காட்டியது - அதுவே மாதவியின் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்திற்று.
85. கைவிட லீயான் - நீக்க எண்ணாதவனாகி;
86. ஏட்டகம் - ஓலை.
- 87-92 மாதவி கோவனுக்கு எழுதிய வாசகம் இதுவாகும். கோவலன் இரவிடை மனைவியோடு நீங்கும் வகையில் தான் ஒன்றும் பிழை செய்யவில்லை என்பதை மாதவி மனந்திறந்து எழுதிக்காட்டியிருந்தாள். அடிகள் - கோவலன் (விளி). வடியா - வடித்த. எழுதிய; மனக்கொளல்-மனத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளல்; குரவர் - இருமுது குரவர்; குலப்பிறப்

பாட்டி - கண்ணகி; கையறு நெஞ்சம் - கொடுமை மிகுந்து வருந்தும் நெஞ்சம்; கடியல் - போக்கல்; பொய்தீர் காட்சி-குற்றமற்ற அறிவு; புரையோய்-மேலோய் (விழி).

93. இசை மொழி - நன் மொழி, வருந்தி எழுதிய மொழி, உண்மை மொழி.

93-99. அந்த ஓலையின் வாசகமுணர்ந்த கோவலன், மாதவி தீதற்றவள் என உணர்ந்துகொண்டான். தான் புறப்பட்டு வந்ததே தவறுஎனப் பட்டது அவனுக்கு என்றாலும் அப்போது வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியாதவனாய் அந்தக் கடிதத்தை அப்படியே கொடுத்துத் தன் பெற்றோர்டம் தரவேண்டினான். அக்கடிதம் தான் தன் பெற்றோருக்கு எழுதிய வகையில் பொருள் பெற்றுள்ளமையின் அப்படியே சேர்க்கச் சொன்னான். எற்பயந்தோர் - என்னைப் பெற்றோர்; முடங்கல் - ஓலை; பொற்பு - பொலிவு, சிறப்பு; பொருள் உரை-பொருள் பொதிந்த உரை, தக்க பொருள் கொண்ட உரை; மாசில் - குற்றமற்ற.

100. நடுக்கம் - பெற்றோர் உற்ற தளர்ச்சி; நல்லகம் - நல்ல மனம்.

103. ஆசில் - குற்றமற்ற; அறவி - கவுந்தி அடிகள்;

104. அந்தரி கோலம்-துர்க்கைக் கோலம்; கோடைக்கால மாதலால் ஊர்தோறும் துர்க்கைக் கோலத்தில் ஒருவரை அலங்கரித்து, பாணர் பாட்டிசைத்து வழிபட்டே செல்வது வழக்கம். இன்றும் இவ்வழக்கம் தமிழ் நாட்டில் கோடையில் நடைபெறுகிறது.

106. செந்திறம் - செம்மையான முறை; செங்கோட்டி யாழ் - யாழ்வகைகளில் ஒன்று; ஏழு நரம்புடையது என்பர்.

107-108. தந்திரிகரம், திவவு, ஒற்று, பற்று இவை யாழின் உறுப்புக்கள்.

109. உழை, கைக்கிளை - எருவகைப் பண்களில் இவை அடங்கும். இதனால் 'அரும்பாலை' என்னும் இசையைப் பரப்பினர் என்பர்.
- 109-113. இவற்றால் பாணர் கையிலிருந்த யாழ்பற்றியும் அதன் வழியே பிறக்கும் பண்பற்றியும் விளக்கினார்.
114. கூடற் காவதம் - கூடல் எத்தனை காததூரம் உள்ளது என்பது.
- 115-132. மதுரை மிக அணித்தாக உள்ளதென்றும், அதைக் காட்டத் தென்றல் மதுரை மணப்பொருள் அனைத்தும் விரவி நல்மணம் வீசி வருகின்றதென்றும் காட்டினர். காழ் அகில் - முற்றிய அகில்; நாவி - புழுகு; தேய்வை - சந்தனக் குழம்பு; மான்மதச் சாந்தம் - கஸ்தூரிச் சாந்து; தேமென் கொழுஞ்சேறு-இவைபெல்லாம் கலந்ததோடு தெய்வத் தன்மையும் கூட்டி வளவிய சேறு; தாது - மகரந்தம்; கமுநீர், சண்பகம், கோதை, மாதவி, மல்லிகை, முல்லை - இவை மலர் வகைகள்; இவை தொடுத்த மாலையில் பொருந்திய மணம் பெற்று. அட்டில் புகை - அடுப்பில் உண்டாகும் புகை; அங்காடி - கடைத்தெரு; கூவியர் - அப்ப வாணிகர்; மோதகம் - அப்பம்; அம் தீம் பூகை - அழகிய இனிய அகில் புகை; ஆகுதி - வேள்வி; அளந்து உணர்வு அறியா - அளந்து எல்லை காண முடியாத; ஆருயிர் பிணிக்கும கலவைக் கூட்டம் - உயிரைப் பற்றி ஈர்க்கும் நல்ல கலவைத் தொகுதி. காணவர - காணத்தக்க அழகு பொருந்த; பொருந்திய நிவப்பு - புலவரால் பாராட்டப்பெற்ற புகழ்ச் சிறப்பினைக் கொண்டு; மதுரைத் தென்றல் பல கலவைகளான சேற்றில் துதைந்து, மலர் மணங்களைப் பொருந்தி, பல புகைகளின் மணங்களையும் கொண்டு, பாண்டியன் அரச கோயிலில் எழும் மணங்களையும் தழுவி, புலவர்தம் புகழையும் கொண்டு, (வெற்று நிலையில் வரும்

பொதியமலைத் தென்றல் போல் அல்லாமல்) தம் மேல் வீசுதலால் அருகில் மதுரை உள்ளது என அறிவித்தது.

133. நனிசேய்த் தன்று - மிக்க தொலைவில் இல்லை.

135. முன்னாள் முறைமையின் - முன்னாள் இரவில் சென்றமை போன்றே

137-150. மதுரை நகரிலிருந்து உண்டாகும் பேரொலிகளை ஈண்டு தொகுத்துக் கூறுகின்றார்.

அருந்தெறற் கடவுள் - பிறரால் செய்யமாட்டாத அழித்தல்தொழிலைச் செய்யும் சிவன் (சோமசுந்தரக் கடவுள்):

பெரும் பெயர் மன்னர் - பாண்டியன்; இசைக்கோயில் - புகழ் நிறைந்த அரண்மனை; பால்கெழு சிறப்பு - பலவகைப் பட்ட சிறப்பு; பல்லியம் - வாத்தியம்; கணைகுரல் - பெரிய ஒலி; அந்தணர் ஓசை - வேத ஒலி; மாதவர் ஓதை - மந்திர ஒலி;

நாளாணி முழுவம் - வீரம் குறித்த முழவு முதலிய வற்றினால் எடுத்த ஒலி; கரி - யாணை; பணை - பந்தி; புரவி - குதிரை; ஆலும் - எழுப்பும் (அழைத்தொலிக்கும்); கிணைநிலைப் பொருநர் - கிணை என்னும் வாத்தியம் முழங்குபவர்; வைகறைப்பாணி - விடியல்பாட்டு; திருப்பள்ளி எழுச்சி என்பர்.

அனைத்தும் மதுரை மாநகரில் கடல் ஒலிபோல் முழங்கின என்க; அவ்வொலிகள் எதிர்கொள இவர் மதுரை நோக்கிச் சென்றார் என்பதாம். ஆரூர் - துன்பம் (மதுரை வந்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் முன்னைத் துன்பங்களை மறந்தனர்).

151-170. 'வையை' நதியை பெண்ணாக உருவகம் செய்கின்றார் இளங்கோவடிகள். பல்வேறு மலர்கள் துடி மேகலை அணிந்து செவ்வாய், பற்கள், கூந்தல் நெடுங்கண் முதலியன பெற்றுப் புலவரால் பாராட்டவும் பெற்றுப் பரந்து செல்லும் 'வையை' என்னும் பொய்யாக் குலக்கொடி' என்கின்றார்.

151-154. பல மலர்கள் விரிந்துள்ளன என்கின்றார். இவ் வடிகளில் கூறப்பட்டன அனைத்தும் மலர்களே ; அம் மலர்களைச் சூடிய 'வையை'ப் பெண் என்க.

155-159. கொடிகளில் மலரும் பூக்களையும் அவற்றோடு பின்னிய அக் கொடிகளையும் காட்டி, அவை வையைப் பெண்ணுக்கு நல்ல 'மேகலை'யாக அமைகின்றன என்கின்றார். மிடைந்து - நெருங்கி. சூழ்போகிய - சுற்றிய ; வாலுகம் - மணல்திட்டு. மலர்பூந் துருத்தி - மலர்களால் மேடாக்கப்பட்ட இடம் ; துருத்தி - ஆற்றிடைக்குறை ; கவிர் - முருக்கம் பூ ; அணிநகை - அழகிய பற்கள் ; அவிர் - ஒளிவிடும் ; அறல் - கருமணல் ; உயர் பேரொழுக்கம் - உலகை உண்பித்து வாழவைப்பதாகிய உயர்ந்த நல்லொழுக்கம் ; இதுவரை வையையினை நல்ல குலப்பெண்ணாகக்காட்டி, நலனோடு பொருந்தி நின்ற சிறப்பினையும் அழகுற எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் இளங்கோவடிகள்.

171-175. மலர்மூடிச் செல்லும் ஆற்றினைத் தற்குறிப் பேற்றமாக அழகுறக் கூறுகின்றார். தையற் குறுவது - கண்ணகிக்கு மேல்நடக்கப்போவது ; கண்ணிறை - கண்ணில் நிறைந்த ; நெடுநீர் - நீண்ட வெள்ளம், கண்ணீர் ; கண்ணகி துயரறிந்துவிடும் தன் கண்ணீரை மறைத்து மேலே பூப்போர்த்து வையைப் பெண் சென்றாள் என்க. புண்ணிய நறுமலர் - சிறந்த மலர்கள் ; அனநடை மாதர் - கண்ணகி ; ஐயன் - கோவலன் ;

176-180. ஆற்றில் இயங்கும் பல கலங்கள். அம்பி - ஓடம். யானை முகம், குதிரை முகம் போன்ற பல (முகப்பினை உடைய ஓடங்கள்) அந்த வெள்ளத்தைக் கடக்கப் பயன்படுத்தப் பெற்றன. ஆனால் கவுந்தி, கண்ணகி, கோவலன் மூவரும் அவற்றுள் ஒன்றையும் பற்றாது, மரத்தெப்பம் ஒன்றில் ஏறித் தென்கரை சேர்ந்தனர் என்க,

தேமலர் நறும்பொழில் - தேன் நிறைந்த மலர்ச் சோலை. அச்சோலைகளையுடைய தென்கரை என்க.

181. வானவர் உறையும் மதுரை - தேவர்கள் தங்கும் மதுரை; மதுரையை வலம் வந்தால் அறமுண்டு எனக் கருதினர் (இன்றும் சில புண்ணிய நகரங்களே வலம் வரும் வழக்கம் உண்டு).

183. மிளை - காவற்காடு; சூழ் போகி - சுற்றிப்போகி; வையைக்குத்தெற்கே புறநகர், காவற்காடு, அகழ் எல்லாம் இருக்க அதற்குப் பின்னே மதுரை இருந்தது என இந்த அடிகளால் அறிகிறோம். எனவே இன்றைய மதுரைக்குச் சற்றே தெற்கில் கண்ணகியால் அழிவுற்ற மதுரை இருந்திருக்கலாம்.

184-188 இது தற்குறிப்பேற்றம். வண்டுகள் பாடத்தம் கள்நீர் உகுத்துப் பல மலர்கள் காலையில் மலர்தல், கண்ணகிக்கு வரும் துன்பத்தை உணர்ந்து அவை கண்ணீர் பெருக்கியதுபோலிருந்தது. (வண்டுகள் துன்பப் பண்ணைப் பாடினவாகக் கொள்ளலாம்). இனைந்து ஏங்கி - மிகவும் வருந்தி; காலுற - காற்று அசைக்க; நடுக்க - தாமும் அசைய;

189-90. ஆரெயில் - பெரிய மதில்; கொடிகள் அவர்களை வரவேண்டா என்று தடுப்பதுபோல் அசைந்தன என்கிறார். மறித்துக் காட்ட - திரும்பிச் செல்லச் சொல்லுமாறு வீச;

191. புள்ளணி - பறவைகள் அழகு செய்யும்; நீர்ப் பண்ணை - நீர்த்தேக்கம்;

194. வேய்த்திரள் பந்தல் - மூங்கிலால் திரண்ட பந்தல்;

195. அப் புறநகரில் அறம்புரி மக்கள் மட்டும் தங்குவர் போலும். அப் பகுதி சோலை சூழ்ந்து அழகுற விளங்கிற்று. மூதார்ப்புறஞ்சிறை - பழமையான மதுரையின் புறஞ்சேரியில்; புரிந்து புக்குனர் - விரும்பிச் சேர்ந்தனர்.

4. பெரிய புராணம்

1. புண்டரிகம் - புலி; பொன்வரை - இமயமலை; புவியளிக்கும் - உலகம் காக்கும்; தண்தரளம் - குளிர்ந்த முத்து; கவிகை - குடை; தார் - மலை; வளவர் - சோழர் (காவிரிக்குக் கரை கட்டி வளம் பெருக்கியதால் 'வளவர்' ஆயினர்); அறை - ஒலிக்கும்; மருதத் தண்பனை - மருத நிலவளம்; எயில் - மதில்.
2. வேழம் - மூங்கில்; சாலி - ஒருவகை உயர்ந்த நெல்; மன்னிய - நிலைபெற்ற; ஈழக் குலம் - சான்றார் குடிவகையுள் ஒன்று; கள் இறக்கும் தொழிலர் என்பர் (ஈழம் - கள், தேங்காய்).
3. தொன்மை - பழமையான; குன்றூதார் - குறையாதார்; விஞ்ஞை - வித்தை.
4. வளம் - செல்வம்; கடப்பாடு - கொள்கை; தாளும் தட முடியும் காணாதார் - அடிமுடி தேடியும் அறிய மாட்டாத சிவபெருமான்; (பெற்ற செல்வத்தை அடியவருக்குப் பயன்படுத்தினார் என்பதாம்.)
5. நள்ளார் - பகைவர்; எள்ளாத - பழிக்காத; தள்ளாத - நீக்க முடியாத.
6. பெற்றிமை - தன்மை; பெருமிதம் - கருவம்; சால - மிக.
7. விருத்தி - வளர்ச்சி; தாயம் - பங்கு (பங்காளிகள்); ஏலா - பொருந்தாத; இகல் - மாறுபாடு.
8. முதல் இரண்டடிகள் உவமை; சூரியன் எழ ஒளி குன்றும் சந்திரன்போல்; கால்சாயும் - நிலைகெடும்; பண்ணியவர் - ஏனாதிநாதர்.
9. கோள் - இடையூறு, கொடுமை; முன்கடை - வீட்டின் முன்பக்கம்.

10. முதல் இரண்டடிகள் உவமை. புலியின் குகை வாயிலில் சென்று அழைக்கும் குள்ளநரியைப் போல; வெம் முழை - கொடுங் குகை; கோள - கேட்டு; 'செய்யா' என்னும் வாய்ப்பாட்டு உடன் பாட்டு வினை எச்சம்.
11. பொர - போர் செய்ய; அரி ஏறு - ஆண் சிங்கம்; கச்சு - இடுப்பில் வரிந்து கட்டும் பட்டை; வார் கழல் - ஒளி பொருந்திய வீரக்கழல், வினைத்தொகை; வடி - வடித்த; பலகை - கேடயம்.
12. விறல் - வலிமை; மறம் - வீரம்; செறல் - கொல்லல்.
13. போத்து - இளங்குட்டி; சாயாதார் - தோற்காது வெற்றி பெற்றவர்.
14. கன்றி - மாறுபட்டு; கைவகுத்து - கைகலந்து.
15. 15 முதல் 24 வரை அவர்கள் செய்த போரின் கொடுமையைச் சேக்கிழார் விளக்குகின்றார். மாகம் - திசை; உரும் - இடி; காகமிடைந்த களம் - போரில் மடிந்து பட்டாரை உண்ணவரும் பறவைக் கூட்டங்கள் சேர்ந்த போர்க்களம்.
16. வட்டம் - வட்டமான கேடயம்; பணி வீரர் - நாக வீரர்; நா - நாக்கு; நாகலோகமாகிய பாதலம் விட்டு உலகில் வந்த நாகலோகவீரர் தம் நாக்குகள் நிமிர்ந்தமை போன்று வேல்கள் நீளுகின்றன. வேல்கள் பாம்புகளின் நாக்குக்கு உவமை.
17. சிலை - வில்; தாவில் - கெடாத; சீறு பொறி - கோபத்தால் எழும் பொறி.
18. நாள் - இயமன்;
19. குருதி - இரத்தம்; குறையுடல் - முண்டம்; துணி - கொடிகள்; பம்பின - நெருங்கிச் சென்றன; வெருவர - அஞ்ச; எருவை - கழுகு; விசி அறு - வார் அறுபட்ட; பறந்தலை - போர்க்களம்.
20. முடுகி - வேகமாக; தடிந்தனர் - வெட்டினர்; ஆளி - சிங்கம்.

21. அயில் - வேல்; பட்டனர் - இறந்தனர்;
22. புற்றரவு - புற்றிலுள்ள பாம்பு; சரம் - அம்பு; சூரிகை - வான்; பின் இரண்டடிகள் உவமை. வில்லும் அம்பும் கெடவும் வான் கொண்டு போர் செய்ய நின்ற வீரர், வருமையுற்ற காலத்தும் வாரி வழங்கும் நல்ல பண்பாளரை ஒத்தனர் என்கின்றார். கொடிய போர்க்கள நிலையில் நம் உள்ளம் மலைந்து நிலைக்கக் கூடாது எனக் கருதும் சேக்கிழார் நல்ல பண்பினை உவமை காட்டி மனிதப் பண்பாட்டை நினைவுறுத்துகிறார்.
23. சுலவு - சுற்றிய; துன்றல் - நெருக்கம்.
24. வயவர் - வீரர்; பண் பயில் - இசை பயிலும்; விஞ்ஞையர் - வித்தியாதரர்;
25. வீடிய பின் - இறந்த பிறகு; வீடாது - கெடாது; செயிர்த்து - கோபித்து;
26. தீயுமிழ - நெருப்பினைக் கக்க (கொடுமையின் மிகுதி பற்றி இவ்வாறு சொன்னார்). நஞ்சணிகண்டர் - சிவபெருமான்; ஞாட்பு - போர்; இகல் முனை - போர்க்களம்;
27. முட்டாதார் - எதிர் நிற்க முடியாதவர்; பின் இரண்டடிகள் நல்ல உவமையாகும். உண்மை அறிவு நேர்ப்பட்டபோது கொடிய ஆசைகள் உயிரைவிட்டு நீங்குவது போன்று, பகைவர் போயினார் என்க.
29. வடி வான்-வடித்த கூரிய வான் ; வட்டினை - போர் முறையில் ஒருநிலை ; புறகிட்டான் - தோற்றோடினான்.
30. மண்படுவான் - படுத்தி உறங்க. கண்படான் - உறங்காதவனாகி; வினைமுற்று வினையெச்சமாயிற்று; அலமருவான் - தடுமாறுவான்; ஈனம் - அற்பத்தனம்.
31. சேட்டாரிருங் கங்குல் - கொடிய இருள் கவிந்த இரவு; வான் தாயம்-வான்போர். மலைக்க-போர் செய்ய; தோட்டு ஆர் - இதழ் பொருந்திய.

32. மேற்கொள்வார் - இசைந்து புறப்பட்டார்.
33. பொற்பலகை - அழகிய கேடயம்; பற்றலன் - பகைவன்.
34. பாங்கில் - தன் உடம்பில்; பண்டு - முன்; பயிலாதான் - அணியாதவன்.
35. விரவ - பொருந்த; புறம்பூசி - மேலேபூசி; 'புறத்தில் வெருப்பும் அகத்தில் கறுப்பும் கொண்ட வஞ்சகன்'
36. வென்றி - வெற்றி; மடங்கல் - சிங்கம்; மறம் - வஞ்சனை.
37. அடர்ந்தவன் - போர் செய்தவன்; இடை - சமயம்; தாள் பெயர்க்கும் - மேற் செல்லும்; கடையவன் - அற்பன்.
38. வேறு இனி என்? - வேறு இனிச் செய்ய வேண்டுவது யாது? ஒன்றுமில்லை. கொள்கைக் குறி வழியே - அவர் உள்ள நினைப்பின் வழியே (தன்னைக் கொல்வதுவே அவன்குறிப்பாயின் அவ்வாறே செய்யட்டும் என்று நின்றுவிட்டார்.)
39. முதலில் வாளும் கேடயமும் தன்னிடமிருந்து நீக்க நினைத்தார். பின் அதுவும் தவறெனப் பட்டது. அவன் நிராயுதனைக் கொன்றான் என்ற பழிக்கும் ஆளாகக் கூடாதே என்று நினைத்தது, அவரது பண்பட்ட உள்ளம்.
எய்தாமை - அடையாமை; நெய்வாள் - நெய் பூசப் பெற்ற வாள் (போர் செய்ய வேண்டாத வாள்) நேர்வார் போல் - சண்டை செய்வாரைப் போல.
40. தன் கருத்தே முற்றுவித்தான்-தான் நினைத்ததனைச் செய்தான் ('கொன்றான்' என்று சொல்ல விரும்பாத பண்பட்ட சேக்கிழார் இவ்வாறு கூறுகின்றார்.) செஞ் சடையார்-சிவந்த சடையை உடைய சிவன்.
41. பற்றலர் - மாற்றார், பகைவர்; உற்றவர்-பொருந்தியவர். பொற்றொடியார் - உமை அம்மையார்; அணைந்தார் - இறைவனோடு ஒன்றினார்.

5. கம்பராமாயணம்

1. பூ விரி - அழகு மிக்க. பொலன் கழல் - பொன்னு
லாகிய வீரக்கழல். கழனி நாடு - கோசல நாடு
தாவர சங்கமம்-நிலையியற் பொருளும் இயங்கியற்
பொருளும். ஓர் இ - சொல்லிசை அளபெடை.
2. துப்பு வலிமை. 'துப்புடைக் கடலின்நீர் சுமந்த
மேகம்' இராமனது நிறத்துக்கு உவமை. உடற்
றவே கொல்லாம் - போர் செய்வதற்கேயாம்.
கொல் - அசைநிலை.
3. தொகை - தொகுதியான. முரண் - வலிமையுடைய;
துகளின் - தூசிபோல; எளிதாக எண்ணுவான்
நாற - பறக்க. குனிப்புறும் - வளைந்த.
4. சினங்கொண்ட குகளின் சித்திரம் இது. சுரிகை-
உடைவாள். குறிக்கும் - ஒலிக்கின்ற.
5. ஒலி உலாம்-ஒலிமிக்க. வலிஉலாம்-வலிமை மிக்க.
வள் உகிர்-கூரிய நகம். இச்செய்யுள் உவமையணி.
6. மருங்கு அடை - அருகில் உள்ள. அசனி - இடி.
7. புளிஞர் - வேடர். ஊன்றிய - எதிரே நின்ற.
உம்பர் - மேல் உலகம். என்றனென் - உடன்பட்
டேன்; தொடங்கியுள்ளேன். அமைதிர் - ஒப்புக்
கொள்வீர்களாக.
8. துடி எறி - பறைகளை முழக்கு. ஒடி எறி - அழித்து
ஒழித்துவிடு. கரையேறி வரும் வழிகளையும், நீரில்
இறங்கும் துறைகளையும் அழித்து ஒழித்துவிடுக
என்பதாம். அம்பிகள் - தோணிகள். கடி எறி -
காவல் மிக்க. பிடிபட எறி - பிடித்து அழியும்படி
வெட்டு.
9. ஆளாமே - எதிர்மறை வினையெச்சம். செஞ்சரம் -
இரத்தக்கறை படிந்த அம்புகள் ; பண்புத் தொகை.

உஞ்சு - உய்ந்து என்பதன் போலி, சொல்லாவோ, ஓதாரோ ஈற்று ஓகாரங்கள் எதிர்மறைப் பொருளன.

10. வேழ நெடும்படை - வேழத்தைக் கொண்ட பெரும் படை; யானை, குதிரை, தேர், காலாள் எனும் நால்வகைப் படைகளையும் குறிக்கும். விலங்கிடும் - அஞ்சிப் பின் வாங்கும், ஏழமை - எளிமை.
11. பின்னவன் - இலக்குவன். வாயாவோ - தைக்க மாட்டாவோ?
12. ஏவமும் - துன்பம் தருவதும். ஆவது போக - அது தான் போகட்டும். சேனையும் ஆருயிரும் கொடு போயன்றோ? - சேனையையும் அரிய உயிரையும் என் அம்புக்குத் தப்பிக் கொண்டுபோன பிற கல்லவா? கொடு - கொண்டு என்பதன் இடைக் குறை.
13. கிடக்கிடு - கிடக்கட்டும். சிலை மாமேகம் சோனை பட - வில்லாகிய கரிய மேகம் அம்பு மழையைப் பொழிய. தனி யானை பட - ஒப்பற்ற யானைச் சேனை அழிய.
14. சாடி - மோதி அழித்து. என் நாயகனுக்கு - என் தலைவனாகிய இராமனுக்கு. எடுத்தது - படையெடுத்து வந்ததை. ஆடுகொடி - வினைத்தொகை. அறத்தவரே - இராமனே என்று பிறரிற் பிரிப்ப தால் பிரிநிலை ஏகாரம். வேடு - வேட்டுவர்.
17. கோ - தலைவனாகிய இராமன். இறை கொள்ளாது - சிறிதும் எண்ணாமல் - ஏ - அம்பு. முனையுற்று - போர் செய்தலையுற்று. ஆமுனையில் சிறு கூழ் என - பசு மேய முற்பட்டால் அதன் முன்னர் உள்ள சிறிய இளம்பயிர் அழிவதுபோல; உவமை.
18. அன - அன்ன என்பதன் இடைக்குறை. முன் பணில் வந்து - வலிமையுடைய பரதனிடத்தில் வந்து. மூரிய தேர் வல்லான் - வலிமையுடைய தேரைச் செலுத்துவதில் வல்லவனான சுமந்திரன்.

19. தனி நாதற்கு-ஒப்பற்ற தலைவனான; இராமனுக்கு. வெங்கரியின் ஏறு-கொடிய ஆண் யானை. வேலை-கடல். கொங்கு அலரும் - தேன் சிந்தும். குறி - பெயர். உயர் தோளான் - வினைத்தொகை. வெங்கரி, தண்டார்—பண்புத் தொகைகள்.
20. காணா—ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். கண்ட+அனைய-கண்டனைய: அகரம் தொக்கது; தொகுத்தல் விகாரம். நெடுந் தோள் - பண்புத் தொகை. மழை காணும் - மேகத்தைப் போன்ற.
21. தந்தை துணை - தந்தைக்கு நண்பன், சுமந்திரன்; நான்காம் வேற்றுமைத் தொகை, சொல்முன்னே-சொல்லைக் கேட்பதற்கு முன்னால். துரிசு+இலா-குற்றம் இல்லாத. மன்-இராமன். தழீஇ - தழுவி, சொல்லிசை அளபெடை.
22. நறுங் குஞ்சி—மணம் மிக்க தலைமயிர்; பண்புத் தொகை. எயினர் கோன் - ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை.
23. வற்கலை-மரவுரி. நல் கலைஇல் மதி என்ன - நல்ல ஒளி வீசும் கதிர்களற்றமதியைப் போல; உவமை. உடையானை, மெய்யானை முதலியன குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்கள். கல் கனிய-கல்லும் கரையும்படி. இடைவிழ-தரையில் விழ.
24. தம்பியையும் - எச்சவும்மை. திசை நோக்கி - இராமன் சென்ற தெற்குத் திசையை நோக்கி. இழைப் பரோ பிழைப்பு-தவறு செய்வார்களோ? ஓகாரம் எதிர்மறை.
25. உண்டு இடுக்கண் ஒன்று - உளதாகிய ஒரு துன்பம். வேடமே - தேற்றேகாரம். பெயர்கின்றேன்-பெயர்வேன் (திரும்புவேன்) என எதிர் காலத்தாற் கூறவேண்டியதை நிகழ் காலத்தாற் கூறியது கால வழுவமைதி. காமின்கள் - பாதுகாவுங்கள்; ஏவற்பன்மை வினைமுற்று; கள்-விகுதிமேல்விகுதி, என்ரு-செய்யா என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்ச

சம். தண்டுறை - தண்மை + துறை : பண்புத் தொகை.

26. வந்து எதிரே தொழுதானை - தன் எதிரே வந்து தொழுதுகொண்டு நின்ற பரதனை. வணங்கினான்- குகன் வணக்கம் செய்தான். மலர் இருந்த அந்தணையும்-பிரமனும். தனை வணங்கும் அவனும் - தன்னை வணங்கும்படியான பரதனும். அவன் அடி வீழ்ந்தான்-(நெருங்கிச் சென்றதும்) குகனது பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினான். தகவுடையோர் - பெருமைக்குரியோர். சிந்தையினும் சென்னியினும் வீற்றிருக்கும் - மனத்தால் நினைத்துப் போற்றவும், தலைமீது வைத்துக் கொண்டாடவும் படுகின்ற, களி கூர-மகிழ்ச்சி மிக. தொழுதானை— வினையாலணையும் பெயர். அவனும் — உயர்வு சிறப்பும்கை. சிந்தையினும் சென்னியினும் - எண்ணும்மை.
27. புளினர் - வேடர். எழு - கணைய மரம்; கல்தூணு மாம். உம்மை உயர்வு சிறப்பு. நீக்க - 'செய' என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம். கொணர் வான் — 'வான்' ஈற்று வினையெச்சம்.
28. கிராதர்-வேடர். உயிர்ப்பனாகி - பெருமூச்சை உடையவனாகி; விம்பினன் - உடம்பு பூரித்தான். தீட்ட அரு - தீட்டரு : அகரம் தொகுத்தல் விகாரம். சித்திரத்திலும் வரையமுடியாத. பூட்டிய - சேர்த்த. சேவடி - பண்புத்தொகை.
29. சிந்தனை - கவலை. புகழினேய் - புகழையுடைய பரதனே. நின்கேழ் ஆவரோ - உனக்கு ஒப்பாவாரோ; ஓகாரம் எதிர்மறை; அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்.
30. ஏழை எயினனேன் - எளிய வேடனாகிய நான். புகழ்க் கற்றை - ஒளித் தொகுதியால். மற்றை ஒளிகளை - மற்றைய நாண்மீன், மதிகளின் ஒளிகளை; தவிர்க்குமா போல் - நீக்கித் தன்னுள்

அடக்குவதுபோல. மன் - நிலைத்த. உரவுத்
தோளாய்-வலிய தோள்களையுடையவனே.

31. அருள் தரு வாரி அன்ன - கருணையால் நிறைந்த
கடல் போன்ற. செவ்வழி - நேரிய வழி. அண்
ணல் - பரதன். நம்முன் - நமது தமையன். எவ்
வழி - எவ்விடத்தில். தரு வாரி - வினைத்தொகை.
காட்டுவல் - தன்மை யொருமை வினைமுற்று.
எழுக-வியங்கோள் வினைமுற்று.
32. கார் - மேகம். படுத்த-பரப்பிய. வார் சிலை-நீண்ட
வில். தடக்கை - பெரிய கை. பருவரல் பரவை -
துன்பக் கடல் ; உருவகம். வார் மணிப்புனலான்-
பெருகுகின்ற மணிபோலும் கண்ணீரால்.
மண்ணை - நிலத்தை. மண்ணு நீராட்டும் - நீரால்
தூய்மைப் படுத்தும்.
33. இடர்-துன்பம். அயின்றனை - உண்டனை. கூடருங்
காசு குயின்று - ஒளிவீசும் மாணிக்கம் பதித்துச்
செய்த.
34. தூண் தர - கல் தூணைப் போல. தர என்பது
உவம உருபு. நிவந்த - உயர்ந்த. நீண்டவன்-இரா
மன். நிமிர்ந்த நேயம்-மிக்க அன்பு. போந்தவன்-
வந்தவனாகிய இலக்குமணன்.
35. அல்லை ஆண்டு - இருளை ஒத்து. கல்லை ஆண்டு-
மலையை ஒத்து. நயனம் - கண்கள் -
36. என்பத்தை - அன்பத்துக்கு-இவை அத்துச்சாரியை
பெற்று வந்தன. ஒத்த தோற்றத்தேமில்-ஒன்று
பட்ட பிறப்புடைய எங்களுள். துடைக்க - நீக்க.
37. அவ்விடை-அவ்விடத்தில். அண்ணல் தானும்பர
தனும் ; முன்பு இராமன் உறங்கிய தரையிலேயேபர
தனும் உறங்கினான் என்பதால் உம்மை இறந்தது
தழுவிய எச்சப்பொருள் தந்தது. தெவ்-பகைவர்

இடைதர-பின்வாங்க. செறிகழல். -வினைத்தொகை.
இடர்க்கடல் - துன்பமாகிய கடல்; உருவகம்.

40. வரம்பு இல் - எண்ணற்ற. வரிசிலைக் குரிசில்
மைந்த - கட்டமைந்த வில்லையுடைய குரிசிலாகிய
மகனே. குரிசில் - ஆடவரில் சிறந்தவன். சிந்தனை
யாவது - உன் கருத்து என்ன. சிருங்கிபேரியர்
கோன் - சிருங்கிபேரம் என்னும் ஊரிலுள்ளார்க்குத்
தலைவனாகிய குகன். சுந்தர வரி விலான் - அழகிய
கட்டமைந்த வில்லையுடைய பரதன்.
42. இறுதி செய் - கணக்கு முடிக்கப்பட்ட. எல்லை தீர்-
எல்லை யற்ற. மறு அறு - குற்றமற்ற. பின் கிடக்க-
பின்னே இருக்க, அதனைக் கடந்து. தீர் நகர், செறி
திரை - வினைத்தொகைகள்.
43. கள்ள ஆசை - நாடாளும் வஞ்சனையோடு கூடிய
ஆசை. அவனி - உலகை. பண்டு ஆண்ட -
தொன்று தொட்டு ஆண்ட. வேந்தரை - பிற
அரசர்களை யெல்லாம். இழித்து மேல் ஏறினான் -
கீழ்ப்படுத்தித் தான் மேன்மைபெற்ற பரதன்.
வருதுறை, சூழ்படை - வினைத்தொகைகள்.
தானும் - எச்சவும்மை. தன் அன நம்பி - தன்னைப்
போன்ற தம்பியாகிய சத்துருக்கணன்.
44. தேர் வலவன் - தேர்ப்பாகனான சுமந்திரன். துன்
னினர் ஏறலும் - நெருங்கி ஏறினவுடன். துழா
துடுப்பு எனும் - துழாவுகிற துடுப்புக் கோல்கள்
என்கிற.
45. கொற்றத் தார் - வெற்றி மாலை. முன்று உலகும்
ஈன்றனை முன் ஈன்றனை - மூவகைப்பட்ட உலகங்
களையும் படைத்த பிரமனை முன்பு படைத்த திருமா
லாகிய இராமனை. பெற்றத்தால் - பெற்றதால்;
எதுகை நோக்கி விரித்தல் விகாரம் பெற்றது.
பெரியள் - பெருமையை உடையவள். முன்று
உலகு - முற்றும்மை.

46. அழுவாணை - அழுகின்றவனான குகனை. கொடி - கோசலை; உவமை யாகுபெயர். நெடுந்தோள் - பண்புத் தொகை.
47. விலங்கல் தோள் — உவமைத் தொகை. திண் தோள் — பண்புத் தொகை. ஐவீரும் — முற்றும்மை. அகல் இடம் - பரந்த உலகம்.
48. அறம் தானே என்கிற - தானே அறம் என்று சொல்லத்தக்க. அயல் நின்றான் - கோசலைக்கு அருகில் நின்ற சுமித்திரை. மெய்யை-உண்மையை. தொழு குலமாம்-வணங்கத்தக்க குலதெய்வமாகிய. பிரியாதான்களை - நீங்காத இலக்குமணனை. திறம்பா— ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்.
49. துயர்க்கடலின் - உருவகம். துணை - கணவனான தசரதன். கருணை ஆர்கலி - கருணைக் கடல்போன்ற இராமன். ஆர்கலி - நிறைந்த ஓசையையுடைய தாகிய கடல்; வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. குரிசில் - பரதன்.
50. படர் - துன்பம். உயிர்ப்பாரம் - உயிராகிய சுமை; இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. உடர் — ஈற்றுப் போலி. இடர் - துன்பம்.
51. “அன்னப்பேடை சிறையிலதாய்க்.கரை துன்னிற்று என்ன”-பெண் அன்னம் சிறகு இல்லாததாய்க் கரை அடைந்ததுபோல; தோணிக்கு உவமை. நற்கை - பண்புத் தொகை,
52. ஒழிந்திலன் - நீங்கிலனாய்; முற்றெச்சம்.

6. கலிங்கத்துப் பரணி

1. இகலொலி - பகையால் மாறுபட்டுச் செய்யும் ஒலி.
இகக்க - கடக்க, மிக. பரி - குதிரை. கரி - யானை.
2. வெருவர - அச்சம் தோன்றுமாறு. தெழி-ஆரவார ஒலி.
3. மலைத்தபோல் - மாறுபட்டுப் போர் செய்தாற் போல.
4. முனைத்தபோல் - போர் செய்தன போல்.
5. அரி - சிங்கம்.
6. உரும் - இடி. வடிகணை - கூர்மையாக்கப்பட்ட அம்பு. அம்பு மழைபோல் மிகும்படி.
- 7- குருதியினதி - ஆறுபோன்ற இரத்த வெள்ளம்.
8. மருப்பு - யானைக் கொம்பு. தழல் கதுவ - தீப்பற்ற.
9. உகக்கடை முடிவு - யுகத்தின் இறுதியான அழிவுக் காலம். வடவனலம் - வடவைத் தீ. துரகக்கணம் - குதிரைக் கூட்டம்.
10. கழைவனம் - மூங்கிற் காடு.
13. வீகிர் - பிளவு.
14. அகலம் - மார்பு.
16. இறைஞ்சினர் - வணங்கினர். எனு - என்று.
17. கலிங்கம் - கலிங்க நாடு, ஆடை.
18. அபிதாவிடல் - அபயம் இடுதல், சரணடைந்து காப்பாற்றுக என வேண்டுகல்.
19. அப்பிரமண்ணியமிடுதல் - அபயம் இடுதல்.
22. கடகரி - மதயானை. வயமா - வலிமையுள்ள குதிரை.

7. வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்

1. வல் - சூது. கல் - மலை; கோவர்த்தன மலையை எடுத்துக் குடையாகப் பிடித்து அழிவு செய்ய வந்த பெருமையைத் தடுத்த செயலைக் குறிப்பிட்டது காண்க. கரிய மாழுகில் - கண்ணன்.
3. கரியமாப்புயல - மேகம் போன்ற கருநிறத்தின ஞகிய கண்ணன். மொழிமின் - மொழியுங்கள்.
4. கண்ணிலா அரசன் - திருதராட்டிரன்.
5. முரசுகேதன - முரசம் கொடியாக உடைய தருமனே!
6. பரசினோம் அடி - அடிவணங்கினோம்.
7. அரவ வெங்கொடியோன் - பாம்புக் கொடியுடைய துரியோதனன்.
8. விந்தமன்ன - விந்திய மலை போன்ற. அறன் மகன் - தருமத்தின் மைந்தன், தருமன்.
10. இலஞ்சி - பொய்கை.
11. மலைகுவம் - போர் செய்வோம். கன்றியே அடல் - வெகுண்டு போர்செய்து அழிக்கின்ற.
12. பூசை - பூனை. இருந்துழி - இருந்த இடத்தில். இகல் - வீரர்களின் மாறுபாடு. துன்று பூசல் - நெருங்கும் போர்.
13. மேதினி - பூமி, அரசரிமை. செல்வி - திருமகள். தூரியளாய்விடும் - நீங்கிவிடுவாள்.
14. தனஞ்சயன் தனு - அருச்சுனன் வில்.
15. கழிந்தன்று - கழிந்தது. நாடினை எனின் - கருதினாய் என்றால்.
18. வயவாளி - வலிமையுடைய அம்பு. வெருநர் - அஞ்சியவர்,
19. சர்ப்ப கேதனன் - பாம்புக் கொடி உடையவன், துரியோதனன்.

8. முத்தொள்ளாயிரம்

1. அள்ளல் - சேறு. பழனம் - வயல். அரக்கு - செந்நிறம். வெரீஇ - அஞ்சி. கோதை - சேரன்.

பகைவரால் நேரும் போர் ஆரவாரமும் தீயிடல் முதலிய கொடுமைகளும் சேரநாட்டில் இல்லை என்றும், இயற்கை நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு அவ்வாறு மயங்கும் நிலையே உண்டு என்றும் கூறி நாட்டு வளத்தைப் புகழ்ந்து, அரசனின் வீரமும் செங்கோன்மையும் கூறியவாறு.

2. களிகள் - களிப்புத் தரும் கள், இங்கு அதனைக் குடிப்பவர். விதிர்த்திட்ட - கையால் எறிந்து சிதறிவிட்ட.

3. கொல்லியர் - கொல்லி மலை உடைய சேரர்.

சேர மன்னனுடைய நாட்டின் பரப்பு, அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசருடைய தொகை, அவர்களிடையே அவன் பெற்ற பெருமை இத்தகையன என்று புகழ்ந்தவாறு.

4. சோழநாட்டு வயல் வளமும், வேந்தனது படைப் பெருமையும் கூறியவாறு.

5. பல வண்ணப் பூக்கள் கிள்ளி எறியப்படுதலால் அக்காட்சி வானவில் போல் தோன்றியதாம்.

சோழ நாட்டுத் தலைநகராகிய உறந்தையில் மக்களின் வளமான வாழ்வு இத்தகையது எனக் கூறப்பட்டது.

6. இரேவதி-சோழன் பிறந்த நாள். நாவலர்-புலவர். மந்தரம்-ஒரு மலை. பிறந்த நாள் விழாவில் பலரும்

சிறந்த பரிசு பெற்று மகிழ, சிலந்திகள் மட்டும் கூடும் இழந்து வருந்தின என்ருர். மாடமாளி கைகள் அலங்காரம் செய்வதற்காக வண்ணமும் சுவையும் தீட்டப் பெற்றமையால், சிலந்திக் கூடுகள் அழிந்தன. சிலந்திகள் தவிர, வேறு உயிரினங்களுக்கு யாதொரு தீங்கும் இடரும் இல்லை என்று குறிப்பிட்டு அரசனுடைய கொடைச் சிறப்பும் குடிமக்களின் நல்வாழ்வும் கூறியவாறு.

7. பார்படுப செம்பொன் - (பாண்டியனுடைய) நிலத்தில் உண்டாகின்றவை செம்பொன். பதிபடுப-ஊரில் உண்டாகின்றவை. நித்திலம் - முத்து. கூர்வேல் தலைபடுப-கூரிய வேலின் முனையிலே படுகின்றவை. தார்வேந்தர் மார்பு-மாலையணிந்த பகைவேந்தரின் மார்புகள்.

பாண்டியனின் நிலவளம், தமிழ் வளர்ச்சி, நீர் வளம், மலைவளம், வீரம் ஆகியவை புகழப்பட்டன.

8. நந்தின் இளஞ்சினை-சங்குகளின் இளமுட்டைகள். செம்மற்று - செம்மல்+து - தலைமை உடையது. நகை-ஒளி.

9. மடங்கா - பின்வாங்காத, தோல்வியுருத.

முருகன் கடம்பமாலை யை மிக விரும்புவதுபோல், பாண்டியன் தமிழ்ப் பாட்டை மிக விரும்புவன் எனக் கூறி, அவனுடைய தமிழ்ச் சுவையைப் போற்றியவாறு.

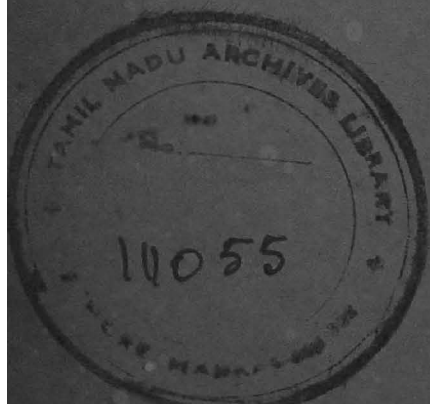
9. சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சி

பல்லவி : பிடி - பெண் யானை

1. தங்கம் - பொன் ; தங்க - தங்குவதற்கு எனவுமாம்.
சாபம் - வில் ; சபித்தலென்பது மற்றொரு பொருள்.
2. திண்ணன் - கண்ணப்ப நாயனார் ; உற - அடைவ
தற்கு. மூழ்கிடுவீர் - ஆடுவீராக ; மூழ்கியிறந்து
விடுவீர்களென்பது வேறு பொருள்.
3. மால் - திருமால், மயக்கம் ; சிலேடை. இடும்பன்-
முருகக் கடவுளுடைய சேவகன் ; இடும்பனென்பது
பிறரை அஞ்சுவிக்கும் இயல்பினனைக் குறிப்ப
தொரு வழக்கச் சொல்.
4. தூறும் - துளிக்கும். தூங்கல் மலை - ஆனைமலை ;
தூங்குதலையுடைய மலையென்பது வேறு பொருள்.
கொல்லி - கொல்லிமலை ; கொல்லுவதென்பது
மற்றொரு பொருள்.
7. முத்திற்குத் தாரகை உவமை.

10. மாரி வாயில்

1. மஞ்சை ஆல - மயில்கள் ஆட. வேய்தர-போர்வை செய்ய. மஞ்ச - மேகம்.
2. வேய்தரும் குழல்கால் ஊத - மூங்கிலாலாகும் குழல்களில் காற்றுப் புகுந்து ஊத; மென்சிறை - மெல்லிய சிறகையுடைய பறவைகள். கலுழி-கலங்கல் நீரருவிகள்.
3. குடகடல் கொடிய மனத்தாருடைய இருள் செறி உள்ளத்தின் ஆழத்தையளக்கும் எனவும், அதன் பக்கல் நின்ற நெடுமலயம் நடுநிலை மனத்தாருடைய சால்பின் உணர்ச்சியைக் காட்டும் எனவும் கூறிய சிறப்பு உணரத்தக்கது.

A
5

Printed at
The Business Week Press
Madras-14